திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாசகம்

சிவபுராணம்

(பார்வைப்பிரதி)

உ உ

உலகியல் விளக்க நூலாசிரியர்,
மாவைக் கவுணியன் வெண்ணெய்க் கண்ணனார் என்னும்

பண்டிதமணி
க. சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்
அவர்கள் இயற்றிய

பேருரை.

நாவலர் அச்சுக்கூடம்;
யாழ்ப்பாணம்.
1953

பதிப்புரிமை.

4798

ரையாசிரியர் குறிப்பு

மணிவாசகப் பெருமான் மலர்வாய்த் தேனாய **திருவாசகத்தைப்** பலர் உரைகளோடும் பயின்ற என்னுள்ளத்தில் அதற்கோர் உரை யெழுதவேண்டுமென்னும் எண்ணம் வேரூன்றியது. அவ்வெண்ணம் ஊக்கத்திருவருளே துணையென நம்பி இற்றைக்கு ஆறாண்டுகளுக்கு முன்னர் இவ்வுரையை எழுத ஆரம்பித்தேன். இடையிடையே நோய்வாய்ப்பட்டுஉடல்நலம் இழந்தமையானும் பாரதியம் முதலாய நூல்களை எழுதிநிறைவேற்றவேண்டியிருந்தமையானும் அன்னபிறவற்றானும் இவ்வுரை இவ்வாண்டிலேதான் ஒருவாறு நிறைவேறுவதாயிற்று.

நிறைவெய்திய திருவாசகப் பேருரையை அச்சேற்றி வெளிவரச் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பால் என் மருகர் **திரு. கு. பூரணானந்தா** (B. A. Hons. Lond.) அவர்கள் முயன்று அம்முயற்சிப் பேற்றின் முதற்படியாகச் சிவபுராணத்தை அதன் உரையோடு பார்வைப்பிரதியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். நூல் முழுவதும் வெளிவரச் செய்வது குறித்து மேலும் அவர் எடுத்துக்கொண்டுள்ள நன்முயற்சிக்காக அவரைப் பாராட்டுகின்றேன். அவர் முயற்சி திருவருள் துணையால் நிறைவெய்துக.

எனதுரையில் பிழைகள் காணப்படின் அறிஞர்கள் பொறுப்பதோடமையாது அவற்றை எனக்கறிவித்து அடுத்த பதிப்பில் அவை திருத்தப்படுதற்குதவுவார்களாகவென வேண்டுகின்றேன்.

1—1—1953 }
மாவை. }

க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதி.

திருவாசகப் பேறு.

வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லல் அறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கியதே-எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகம்-என்னும் தேன்.

என்னும் இவ்வெண்பாவினால், திருவாசகத்தேன்பிறவி நோயை நீக்கி ஆனந்தத்தை ஆக்கியதுஎன, அதனால் வரக்கடவதாகிய பேறு கூறப்படுகின்றது.

பொழிப்புரை:— வரம்பு பெறாத வழியைத்தரும் திருவாதவூரில் அவதரித்தருளிய எம்தலைவராகும் திருவாதவூரடிகள் திருவாய் மலரில்தோன்றிய, திருவாசகம்என்று சொல்லப்படும் தேனாகிய மருந்தானது தொன்றுதொட்டு வரும் பெரும்பிறவியாகிய உயிரைச் சூழுங் கட்டினை வலியறப் போக்கி, துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய அறியாமையை அறுத்து, அறிவுடைமையைத்தந்து, இன்பத்தை உளதாக்கியது என்றவாறு.

விளக்கவுரை:— எல்லை மருவா நெறியாவது, பிறப்பு இறப்பு என்னும் வரம்புகளைப் பெறாதவழி. அது வீட்டினைக் காட்டும் வழி என்க. அந்நெறியையே அன்பின் ஐந்திணை நெறிஎன யாங்கோடும். இதனை இதன் இறுதியில் விரித்துக் கூறுதும். இனி நெறியென்றதனை ஆகுபெயராகக் கொண்டு வீடு எனப் பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும். எல்லை மருவிய நெறியாவது, பிறப்பு இறப்பு என்னும் வரம்புகளுக்குட்பட்டவழி. அஃது உலகிலே மீண்டும் மீண்டும் வந்து போகுமாறு காட்டும் வழி

எல்லை மருவா நெறியடைந்தார், இடரின் நீங்கி நல்லறிவு பெற்று இன்புறுவர். எல்லைமருவிய நெறியடைந்தார், தாம் எய்தும் இடர்களைந்து இன்பம் பெற்றுக் கொள்ளும் அறிவாற்றல் பெறாராய்த் துன்புறுவரென்க.

மருவாநெறியளிக்கும் வாதவூரன்; அவன் எங்கோ னென்க. தாவர சங்கமங்கள் என்னு மிரண்டுருவில் நின்று மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க்கு அருளை வைப்பன் என்பது மரபாகலின் "எல்லைமருவா நெறிய ளிக்கும் வாதவூரெங்கோன்" என்றாரென்க. மருவாநெறி யளித்தலை வாதவூருக்கு அடையாக்கின், அது முதற்கண் வாதவூரைச் சிறப்பிக்கு முகத்தால், அவ்வூர்ப் பிறந்தார் அனைவரையும் பொதுப்படச் சிறப்பிக்கும். அங்ஙனம் சிறப்புற்றோருள் திருவாதவூரடிகளும் ஒருவராக, ஆக்கி யோன் பெருமைக்குத் தனிப்பட்டதொரு சிறப்பின்றி இழுக்குண்டாமாதலின், அதனை அடிகளுக்கே அடை யாக்குக. இங்ஙனமாக்கின், அடிகளுக்கமைந்த தனிச் சிறப்பானது, அவர் அவதரித்தருளிய ஊருக்கும் ஆங்குத் தோன்றினர்களுக்கும், அவர் காரணமாகப் புத்தம்புதிய பெருஞ்சிறப்புண்டாக்குமென்க. இதுகொண்டு அவ்வடை யைத் திருவாசகத்தேனுக்கு அடையாக்குதலையும் தவிர்க; நூலிற்குப் பெருமை கூறுதலையும், ஆக்கியோன் பெருமை தானே நூலுக்கு இயைவது ஒருபுறமாக, ஈண்டு முன்னிரண்டடிகளாலும் நூலின் பெருமை கூறப்பட்ட தாகலின் என்க.

வாதவூரெங்கோன் என்றதனால் அடிகளுக்குத் திரு வாதவூரர் என்னும் பெயரும் உளதென்பது பெற்றாம். இன்னும்,

"வருவாசகத்தினின் முற்றுமுணர்ந் தோனைவண் தில்லை மன்னைத்
திருவாதவூர்ச்சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக் கோவைகண்டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத உள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என, நம்பியாண்டார்நம்பியவர்கள் குறிப்பிட்ட வாறு சிவபாத்தியன் என்னும் பெயரும் அடிகளுக்குள தென்பதும் உடன் கொள்ளப்படும். இன்னும் திருவாத வூரிறைவன் திருவருளினலேதிருவவதாரம் செய்தார் என் பதும் பெறுதும். அடிகள் எமக்கு வீட்டுநெறி காட்டி ஆட்கொள்ளும் அருள் நிரம்பியவருமாவர் என்க. இனி, எங்கோன் என அடிகளைக் குரவராகக் கொள்ளுதற் கிருந்த காரணம் திருவாசகம் என்பதும், எனவே, இவ் வெண்பாவைப் பாடியவர் அடிகள்பால் திருவைந்தெழுத் துபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளாதவர் என்பதும், அத்திரு வாசகத்தையும் அடிகள் உபதேசிக்கப்பெருதே பிறர் பாற் கேட்டுப் பயின்றவராவர்என்பதும் இவ்விலேசினுற் பெறப்பட்டன. இனி, இவ்வெண்பாவை இயற்றியவர் அடிகள்பால் உபதேசம் பெருதாரே யெனினும்,

"..............................அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென்று இகழாதே திருவடி யிணையைப்
....
சாயா அன்பினை நாடொறும் தழைப்பவர்
தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி" (போற்றிக். 75-89)

என அடிகள் ஓதியதனுல், உடம்படு புணர்த்தி அடிகளே கட்டளை யளிக்கப் பெற்றவர் ஆவார் என்க. மற்றிதனுல் அடிகளையே எங்கோன் எனக் குரவராகக் கொண்டு திருவாசகமோதிப் பயன் பெறுதலும் கூடு மென்றறிக. இனி, இயைபு பற்றி இவ்வெண்பாப்போந்த வரலாற்றினையுஞ் சிறிது ஆராய்வாம்.

திருவைந்தெழுத்தினை முறைப்படி உபதேசம் செய் யப்பெற்று, குருலிங்கசங்கமங்களிலே வேறுபாடற்ற அன்பு பூண்டும், காலேக்கடன் நீரில்மூழ்குதல், நித்திய கர்மானுஷ்டானம் செய்தல் என்னும் இவற்றிலே குறை யின்றியும், அதன்பின் குறித்த நேரத்திலே ஏற்ற இடத்

திலே உரியதொரு திசைநோக்கி இயைந்த இருக்கையில் வீற்றிருந்து கொண்டு, ஐம்புலனடக்கி, மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தி, அதன்கண் இறைவனை வாழச்செய்து, அத்தியான உருவிற் போந்த அவனையே சிந்தித்து ஐந்தெழுத்தோதி, ஓதுங்கால் எண்ணப்படும் பொருளினும் எண்ணு முறையினும் தொகையினும் குறையின்றியும் செவ்வி பெற்று வருவோர் நற்பயன் பெறுவர். இந்நியமத்திலே ஒன்றன் பகுதியிலே ஒரு சிறிது மாறுபடினும், அம்மாறு பாட்டைப் பெற்றவர் இம்மை மறுமை வாழ்வெல்லாம் ஒருங்கே இழந்தலோடு மீளாநரகமும் எய்துவர் என்பது ஆத்தர் கட்டளை.

மேற்கூறியநியமங்களைக் கைக்கொண்டொழுகி வரும் போது இடையிலே நேர்தற்கிருக்கும் இடையூறுகளுக்கு அஞ்சினன் ஒருவன், தன் வாழ்வை முனிந்து, இனி இன்னதுதான் செய்வல் எனத் தெரியாது மயங்கி இருந்த காலத்தே, திருவாசகப்பாக்களை ஓதக் கேட்டான்; அவன் செவியிலே தேனாறு பாய்ந்தது; அவ்வழியாக உள்ளம் புகுந்தது; அவனது மனப்புண்ணைத்தீர ஆற்றி இன்ப மூட்டியது; அவன் புலன்களிலே சிவமணங் கமழ்ந்தது; சிவனே ஆண்டவன் என்றும், தான் அவற்கு அடியவன் என்றும் உணர்ச்சி மேலிட்டு, திருவாசகத்தேனை மேன்மேலும் பாய்ச்சிச் சிவத்தை விதைத்துச் சிவபோகம் விளைய நுகர்ந்தான். அவனது நுகர்ச்சியின் விளைவே இவ்வெண்பாவாகும்.

இனி, விதி விலக்கின்றிப் பழிபாவங்களுக்கஞ்சாது இரக்கம் என்பது எள்ளளவேனுமின்றி, எல்லாவுயிர்களும்கண்டு அஞ்சுதற்குரிய கூற்றினையொத்த கொடுஞ்செயலாளன் ஒருவன், இந்நூலின் ஒரு திருப்பாடலைக் கேட்டுத் தன்வயமழிந்து பரவசப் பட்டுத் தானும் பாடினன்! உள்ளுருகினன்! நாக்குழறினன்! மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தனன்! ஆனந்தப்பித்தேறிக் கூத்தாடினன்! திருவாசகப்

பித்தன் எனப்பட்டான்; மறுபிறப்பெய்தினன்; நூல் மூற்றையும் கற்றுத் தெளிய வேணவாக் கொண்டான்; நல்லாசிரியன் ஒருவனை வழிபட்டு ஆக்கியோன் பெருமை முதலியவற்றை உணர்த்த உணர்ந்து கொண்டு நூலைக் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்தான். அவனது உள்ளத்துள் விளைந்த விளைவே இவ்வெண்பா எனினும் பொருந்தும்.

அடிகள் இறைவன்பாற்பெற்ற உபதேசத்தின் விளைவே திருவாசகமாம். திருவென்பது, ஈண்டுப் பிறவி யல்லலை அறுத்து எய்தப்பெறுவதாகிய வீடு. வாசக மாவது மணிவாசகம். மணி என்றது குருமணியை. மணி வாசகமென்றது குருமணியால் அறிவிக்கப்பட்ட திரு வைந்தெழுத்தை என்க. "வாக்குன்மணிவார்த்தைக் காக்கி" (திருச்ச. 26) என்றும், "பேச்சிறந்த மாசில் மணி யின் மணிவார்த்தை பேசி" (பண்டாய. 7) என்றும் "மறை பயின்ற வாசகன்" (திருவார்த். 1) [மறைபயின்ற வாசகம் — திருவைந்தெழுத்து.] என்றும் கூறப்பெற்ற அடிகள் திருவாக்குகளே அதனை வலியுறுத்தும். திரு வைந்தெழுத்தின் விளக்கமே திருவாசகம்என்பது. திருவாசகத்தின் மூலப்பொருள் திருவைந்தெழுத்தும் திருவைந்தெழுத்தின் மூலப்பொருள் சிவமுமாம். எனவே திருவாசகம் என்பது ஆகுபெயரென்க.

தளை-கட்டு. உயிரைச் சூழுங் கட்டு மலக்கட்டு, உட லைச் சூழுங்கட்டும் மலக்கட்டே. உயிரைச் சூழும் மலம் ஆணவம் முதலாயின. உடல் மலத்தை நீக்குவது தேனீக் களால் சேர்க்கப்பட்ட மலர்த்தேன். உயிர் மலத்தை நீக்குவது. அடிகளின் திருவாய் மலரினின்றும் பெருகிய திருவாசகத்தேன். தேனீக்கள் மலர்க்கண்ணுள்ளதேனை வலிந்து பெற்றுத் தாமும் தம்மரபும் நுகராதே பெரும் பான்மையும் வைத்திழக்கும். "வைத்தீட்டினார் இழப்பர் வான்தோய்மலைநாட உய்த்தீட்டும் தேனீக்கரி" (நாலடி. 10) என்பதுங் காண்க. உலகம் உய்தல் வேண்டுமென்னும்

உணர்ச்சியற்ற அம்மலர்போலாது, திருவருள்உணர்ச்சி வடிவாகிய அடிகளின் திருவாய்மலர்த்தேனே தானும் அழியாது, தன் மரபில் வந்த அடியார்களும் அழிவெய்தப் பெறுமல் ஓம்புதற்குரியதாய் ஆனந்தம் பயக்கும் இயல்பிற்றென்க. கைப்பு முதலாய வெறுக்கத்தக்க சுவைகொண்ட மருந்தினை உள்ளே கலந்ததேனு முண்டு. திருவாசகத்தேன் பிறிதொன்றனையும் வேண்டாது தன்னியல்பானே உயிர்மலங்களையுமென்க. அதாவது, உடற்பிணியை நீக்குதற் பொருட்டு வெட்டியும்-கிண்டியும்-கீறியும்-அரிந்தும்-எரியும் மருந்தினை உள்ளிட்டும்-கைப்பு முதலிய வெறுக்கத்தக்கமருந்தினை உண்பித்தும்-உணவு சுருக்குவித்தும் வரும் முகத்தால் நோய் நீக்குதல் ஒரு வகையும், அத்துன்பமெல்லாம் தோன்றப்பெருதே இனியமருந்தினையூட்டித் துன்பம் போக்குதல் பிறிதொரு வகையுமாக உடல்நோய் நீக்கும் முறைகள் இரு வகை உள்ளனபோலவே, உயிர்நோய் நீக்குதற்கண்ணும் அவ்விருவகையும் போன்ற முறைகள் உள. இனி, ஒரு மருத்துவன் இயல்பாகிய இனியதேனைக்கொண்டு எல்லா நோய்களையும் நீக்கியாங்கு, உயிர்நோய் அனைத்தினையும் அடிகளாகிய உயிர் மருத்துவனர் திருவாசகத்தேன் கொண்டு நீக்கினர் என்பதாம். இம்முறைஅவ்விரு முறைகளினும் வேறுபட்டதொரு புத்தம்புதிய முறையாம் என்க. திருவாசகமென்னும்தேன் என்றமைக்கேற்பத் திருவாய் மலர் என்றும், அல்லலறுத்தென்றமைக்கேற்பத் தேனுகியமருந்து என்றும்விரித்தாம். "ஏனைப்பிறப்பறுக்கும் எம்மருந்தே" (கோயில்திருப். 4) என்றதும்காண்க. இனி இறைவன் திருவடிமலரில் அடிகளாகிய கோத்தும்பி நுகர்ந்தீட்டியதேன் என உரைத்தலுமொன்று.

உயிரும் தளையும் அநாதியாகவே தொடர்புடையன என்பது தோன்றத் "தொல்லை" என்றும், தளையானது தளையின் எளிதில் தடுத்தற்கரியதாகிப் பெருகிக் கொண்

டேவரும் என்பது தோன்ற "இரும்பிறவி" என்றும் தளை உயிரை வளைந்து முற்றுதல் செய்யும் என்பது தோன்றச் "சூழுந்தளை" என்றும், அறியாமை அல்லலைப் பயந்தே தீரும் என்பது தோன்ற ஆகுபெயரான் அறியாமையை "அல்லல்" என்றும் கூறியவாறாயிற்று.

ஏகாரம்ஈற்றசை. வீடுபேறானது தன்னையே யன்றிப் பிறிதொன்றனையும் அறிவியாதும், அறியச் செய்யாதும் நிற்கும் நிலையைச் செய்வதுபோன்றே இவ்வேகாரமும் ஆனந்தத்திலே அழுந்துமாறு அசைத்து நிற்குமாதலின் என்க.

இனி, இத்திருவாசகம் அன்புநெறியான் இயன்ற தென்பது வெளிப்படை. அந்நெறியாவது, காதலன்-காதலி-மக்கள்-பெற்றோர்-பாங்கர்-பாங்கியர்-ஆண்டான்-அடிமை-மாமன்-மருகன் என்றாங்கு வரும் தொடர்போடு இறைவன்பாலீடுபட்டு ஒழுகிவரும் ஒழுக்க நெறியென்க. இவ்வனைத்துள்ளும் காதலர் முறையே மிக்க சிறப்புடையது; அஃது எல்லா நெறியையும் பயக்க வல்லது; வீடு பேற்றைத் தவிர்த்துப் பிறவற்றைப் பேறாத பெருமை படைத்தது; வானவர் நெறியினும் சாலச்சிறந்ததென்க. இந்நெறியையே அடிகள் விழைந்து மேற்கொண்டார் என்பது தெளிவு.

இத்திருவாசகத்தின் செலவு, இறைவன் பலவிடங் களிலும் அடிகளை ஆங்காங்கு அளித்தும் குழைத்தும் ஊக்குதலால், அடிகள் அவனையே பாடிக்கூட வேண்டும் என நுதலிப்புகுந்து, பாடிவருங் காலத்தே, முன்பிரிந்த நினைவு வரப்பெற்றுவருந்திஈற்றில் அவனை அணைதற்குரிய காதல் கைம்மிக்குத் திருவெம்பாவை முதலாய காதல் விஷயங்களை மேற்கொண்டு, அங்ஙனமே சென்று, என் னுள்ளே ஆறுதற்காக இங்ஙனம் இயம்பினேன் என ஆறுதல் பெற்று, மேலும் இந்நிலையே பற்றி நின்று

உண்மையுணர்ந்துவியப்புற்றதாகக்காணப்படுகிறது. இப்பகுதி, கந்தருவத்தின் இழிந்த பெருந்திணையாமேனும் அடிகள் உள்ளம் ஐந்திணை யன்பு நிரம்பி, தலைமக்களும் பிறருமாகிய(பிறசுற்றமாகிய)பலவடிவுகளைக்கொண்டு ஒரு காதற் குடும்பமாகிக் கருத்துலகில்நிலைபெற்று, அன்பின் துறைதோறும் காணப்பட்ட இன்பமெல்லாம் துய்த்து ஊடல் கொண்டவழித் தோழிதேற்ற ஊடல்நீங்கிஒன்று கிப்புணர்ந்த தலைவியின் ஆக்கமேதலைவற்கும்வீடுபேறாய பெற்றிக்கண் நிலைநிற்றலின், அங்ஙனம் கொள்ளாது, திருவாசகமும் திருக்கோவையும் ஒருதிருநூலின் இருபேருறுப்புக்களாம் எனக்கொண்டு, அன்பின் ஐந்திணைக்கு நிமித்தமாக நிற்றலின், அத்திருவாசகத்தினையும் கந்தருவம் எனவே கோடும். கோவைக்கண் பயின்ற கைக்கிளை போல என்க. மேலும் திருவாசகத்தின்கண் பயின்று வந்த பெயர்கள் எல்லாம் புனைபெயர்கள்என்க. தலைவன் இயற்பெயர் இன்னதென்றியாரும் கூறற்கியலாது. "ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி" (திருத்தெள். 1) என்றலுங் காண்க.

இனி, பெருந்திணைக்குரிய உறுப்புக்களையடக்கியும், சுட்டியொருவர் பெயர் கொண்டும் ஐந்திணை வருதலுமுண்டு. கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மை திருமணம் இங்ஙனமே வந்தது. அதனுள், விநாயகராகிய யானையைக் கொண்டு வள்ளியை அஞ்சுவித்தது நடுங்கநாட்டத்துட் பட்டுப் பெருந்திணைப்பாலதாம். இங்ஙனமாகவும் அப்படலத்தை அன்பின்ஐந்திணை எனவே சான்றோர் கொள்ளுவர்.

நிற்க, அடிகள் அன்பின் ஐந்திணை நெறிக்குத் தக்கவர் என்பதும், திருவாசகம் அதற்கு நிமித்தம் என்பதும்,

"வருவாசகத்தினின் முற்றுமுணர்ந்தோனை வண்டில்லை
மன்னைத்
திருவாதவூர்ச்சிவபாத்தியன் செய்திருச்சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக்கோவைகண்டேயும் மற்றப்பொரு
ளுருளாதஉள்ளத்தவர்கவிபாடிச்சிரிப்பிப்பரே. [ளைத்

என்னும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருப்பாட்டால் ஐயமற விளங்குகின்றது.

இனி, "இருந்துதிஎன்வயிற்கொண்டவன்" எனத் திருக்கோவையாரின்கண் கூறுதலானே, அவ்விருந்துதியாவது திருவாசகம் என்பது பெற்றும். கொண்டவன் எனவே, அதனைப்பாடுவித்துக் கேட்டு ஏற்றுக் கொண்டவன்என்பதும்பெறப்படும். இங்ஙனம் இறைவன்தம்பால் இத்துதிநூலை ஏற்றுக் கொண்டமையால், அதற்குத் தற்சிறப்புப்பாயிரமும் அடிகள் கூறவேண்டுமென இறைவனால் கட்டளையிடப் பெற்றார் என்பதுமுணரப்படும்.அதன் விரிவை அடுத்த திருப்பாடல் உரையுட் காண்க. இங்ஙனம் அடிகள்கூற இறைவன் கேட்டானாதலின், இத் "தொல்லையிரும்பிறவி" என்னும் வெண்பாவை இறைவனே கூறினான் என ஊகித்தற்கும் இடனுண்டு. மேலும் ஆராய்க. இறைவனே இயற்றினான் எனின், "எங்கோன்" என்றது காதல்பற்றி வந்ததென்றும் துணிவுபற்றி ஆக்கும் எனற்பாலது ஆக்கியதே எனவந்ததென்றும் கொள்க.

சிவபுராணம்

தற்சிறப்புப் பாயிரம்.

[கலிவெண்பா]

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள்வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி

ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணந் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளி [யாய்
எண் இறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும்விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே

ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கள்ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய

விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே

அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத் [தின்

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் ஐயா அரனேயோ என்றென்று

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே

அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபுராணம், சிவனைப்பற்றிய பழையவரலாறு எனப்படும். அஃதாவது தொன்று தொட்டே பிறவியை அஞ்சித்தன்னை விடாது அடைக்கலம் புகுந்த அன்பரைச் சிவபுரத்தினுள்ளே தன் அடிக்கீழ் இன்பந்துய்க்குமாறு வைக்கும் அவனது இயல்பாகிய திருவருட் செயலைக் கூறும் பகுதி என்க. சிவபுராணன், சிவனாகியபழையவன்; அவனைப் பற்றிய புராணம் எனினுமாம். இனி, புராணம் என்பது நூலுக்குப் பெயராவதோடு நூலுறுப்புக்கும் பெயராதலைப் பெரியபுராணத்துள்ளும், நூலுறுப்பு ஒன்றற்கே பெயராதலைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்அருளிச் செய்த இலிங்கபுராணம், ஆதிபுராணக் குறுந்தொகை என வருவனவற்றுள்ளும் காண்க.

சிவபுராணம் ஒழிந்த ஏனையவற்றுக்கும் இங்ஙனம் உரைப்பன் எனவும், இதனைச் சொல்லுவார் இது பயன் பெறுவர் எனவும்கிளந்தோதாதுவிட்டமையின், சிவபுராணம் என்பதே இத்திருவாசகத்திற்கு அடிகள் இட்ட பெயராகும். அன்றேல், சிவனைப்பற்றிய நூல்யாதேனும் அதனைக் கூறுவோர்-கேட்போர் என்பவர்கள், சிவபுரம் செல்லுவார்கள் எனப் பொதுப்படக்கூறியவாறெனினும் அமையும். அங்ஙனம் அமைந்த காலையும் திருவாசகமும் சிவபுராணம் எனவே படும்.

இத்திருப் பாடலில் "நமச்சிவாயவாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க" என்னும் முதலாமடி தொடங்கி "அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி" என்னும் பதினெட்டாமடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் கடவுள் வணக்கமும், 'சிந்தைமகிழச்சிவபுராணந்தன்னை-முந்தைவினைமுழுதும் ஓயஉரைப்பன்யான்'' (19—20) என்னுமடிகளால் செயப்படுபொருளும், "கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி" என்னும் 21ஆம் அடிதொடங்கி, பொல்லா வினையேன்புகழுமாறுஒன்றறியேன் என்னும்25ஆம்அடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் அவையடக்கமும், "புல்லா

கிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகி" என்னும் 26-ஆம் அடிதொடங்கி, "சொல்லியபாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்" என்னும் 93ஆம் அடி இறுதியாகவுள்ள பகுதியால் தியானவழியிலுல் அடைக்கலம் புகுதலும், "செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப் பல் லோரு மேத்தப் பணிந்து" என்னும் 94ஆம் 95ஆம் அடிகளால் அங்ஙனம் இறைவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்தார் எய்தும் பயனும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனைல் உரைவரைதலும்அடிகட்கு உடம்பாடாயிற்று என்பதும் துணியப்படும். எனவே இத்திருப்பாடல் இந்நூலுக்குத் தற்சிறப்புப்பாயிரமாக அமைந்துள்ளது. சிவபுராணம் **உரைப்பன்** (19-20) சொல்லிய பாட்டின் (93) என்றலின், சிவபுராணம் பாட்டு வடிவாய தென்பதும், அப்பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப் பல்லோருமேத்தப் பணிந்து என்றலின், அதனைச் சொன்னவரும் கேட்பவரும் தமிழரேயாவர் என்பதும் பெறப்படும்.

அடிகள் பலவிடங்களிலும் இறைவன்பால் அருளும் உபதேசமும் பெற்றூர். முதலில் "நமச்சிவாய" என உத்தரகோசமங்கைக் கண்ணும், பின்னர் "சிவாயநம" எனக் கோகழியின் கண்ணும் உபதேசம் செய்யப் பெற் றனர். உத்தரகோச மங்கையில் அருள்புரிந்த குருமணி யாவோன் "நீ இங்குத்தானே நிற்றி" எனப்பணித்து அடிகளை நிறுத்தி, ஆங்குநின்றும் திருப்பெருந்துறைக் குப் பிரிந்து சென்று, அவ்விடத்தே அடியவரோடும் தேனுந்து செந்தீயில் கரந்துசென்றனன். அதனையறிந்த அடிகள் புலம்பியிருந்தனராக, அவர்க்கு ஆவடுதுறை யாகிய கோகழிக்கண் கலக்கம்தீர உபதேசித்தனன். ஆதலால் அடிகளுடைய வாழ்க்கையில் கோகழிநாதனும் திருப்பெருந்துறையானும், தில்லையம்பலவனும்(தில்லைக்கு வருக என்று பணித்தமையின்) பெரிதும் ஈடுபாடுடையவ ராயினர். ஆதலால் இச்சிவபுராணமாகிய பாயிரத்தின்

கண், அம்முத்தலத்தும் வீற்றிருந்த குருமணியான வனையே அடிகள் குறிப்பிட்டனர். இதனைப் பின்னர் உரையுள் விரிவாக உணர்க.

இனி, இறைவன் திருவருள் நோக்கத்தாலும், ஊற்றி னாலும், வார்த்தைகளினாலும், அடிகள் செவ்விமுற்றித் தாம் தலைமகளாகவே கருத்துலகில் அமைந்துவிட்டனர். அங்ஙனம் அமைந்தவர் இறைவனோடு ஊடியும், உணர்த்த உணர்ந்து கூடியும் களிப்புற்று வருகின்றனர். இந்நிலை யில் தலைவன் தலைவி என்னும் தொடர்பு நெகிழப் பெறாதே அத்தகுதியோடும், ஆண்டான் அடிமை இயல் போடும், ஆசிரியன் மாணவ இயல்போடும் பொருந்தி, இறைவனுடன் கடமை புரிந்து இன்புற்று வருகின்றனர். இங்ஙனம் கருத்துலகக்காட்சியற்றிருக்கும்போது வாசனை காரணமாக உலகம் வந்து தாக்குதலும், அதனின் விடுபடு மாறு ஆண்டான் ஆகவும் அடியவனாகவும் இறைவனையும் தம்மையும் மதித்துக்கொண்டு ஒழுகுவாராயினர். அவற் றையெல்லாம் அவ்வப் பதிகங்கள்தோறும் காண்க.

இனி, தலைவன் திருவடிகளைப் புகழுமாறு அறியாத பொல்லா வினையேன், அவன் அருளாலே அவன் திருவ டிகளை வாழ்க-வெல்க-போற்றி என்று துதித்து வணங்கி எம்பெருமானே, உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யாஎன்றுங்குச்சிந்தித்துஅடைக்கலமடைந்து, எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்; இப்பிறப்பின் உன் பொன்னடிகள் மெய்யாகவே கண்டேன் எனச் சிவபுரா ணம் உரைப்பேன். அங்ஙனம்சொல்லியபாட்டின் பொரு ளுணர்ந்து சொல்லுவார் சிவபுரம்சென்றுசிவனடிக்கீழ்ப் பேரின்புறுவர் என்பதே ஈண்டு இப்பாட்டின் திரண்ட பொருளாம்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க [வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க.

என்னுமிவ்வடிகளினல் வாழ்த்துக் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— நமச்சிவாய என்று சொல்லப்படும் திருவைந்தெழுத்து வாழ்க; தலைவன் திருவடி வாழ்க; இமை இமைக்கும் நேரமளவுதானும் என்னெஞ்சில் நின்றும் நீங்காதிருப்போன் திருவடி வாழ்க; திருவாவடுதுறைக்கண் என்னையாண்ட குருமணியின் திருவடிவாழ்க; மெய்யறிவுநூலைத் தனக்குரியதிருமேனியாகக்கொண்டுநின்று இனிமைசெய்வோன் திருவடி வாழ்க; ஒருவனும் ஒருவனல்லாதவனுமாகிய தலைவன் திருவடி வாழ்க எ—று.

வி—ரை:—நமச்சிவாய = வணக்கம் சிவனுக்கு. உருத்திரத்தின் கண்ணும் முதற்கண் வணக்கம் என்பதும், அதன்பின் இறைவன் திருப்பெயருமாகக் கூறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமேஓம்நமோநாராயணாய என்றும், நாராயணாயநம என்றும் பிரண்டு வழங்கிவருதலும் ஆராயத்தக்கன. சிவ என்னும்பெயர், நான்காம்வேற்றுமை உருபேற்கும்போது, வகரத்தின் மேல்நின்ற அகரம் ஆகாரமாகி, யகரஅகரமாகிய உயிர்மெய்பெற்றுச் சிவாயஎன்றாகின்றது.

இனி, இத்திருவைந்தெழுத்துக்களில் **ந** என்பது திரோதானசத்தி என்றும், **ம** என்பது மலம் என்றும், **சி** என்பது சிவன் என்றும், **வ** என்பது சத்தி என்றும், **ய** என்பது ஆன்மாஎன்றும் பொருள்படுமெனக் கொள்ளப்படுமேல், அவை நமசிவய என்றும்—சிவயநம என்றும் வருதலன்றி, நமச்சிவாயஎன்றும்-சிவாயநமஎன்றும் வருதற்கு ஓரியைபுமின்மையின், நமச்சிவாய - சிவாயநம எனவருவனவற்றுள்ளே, நமசிவய-சிவயநம எனவருவனவற்றுக்குரிய அக்கரப்பொருளை ஏற்றி ஆராய்வது மரபாகாது.

இனி, இந்நூலகத்திலே “போற்றியோம் நமச்சிவாய” (திருச்சதகம். 62.) என்றும், “நமச்சிவாயஎன்றுன்னடிபணியாப்பேயனாகினும்” (செத்திலா. 7.) என்றும், “சிவாயநம

னைப் பெற்றேன்" (திருவேசறவு. 10.) என்றும், தேவாரத்திலே "நந்திநாமம் நமச்சிவாயவே" என்றும், "நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே" என்றும் வருவனவெல்லாம், திருவைந்தெழுத்துக்களுக்குத் தனித்தனி பொருள் குறித்து வந்தனவல்ல. அவையெல்லாம் வடமொழிமரபுப்படி நான்காம்வேற்றுமை உருபேற்குங்காலத்து விகாரம் பெற்றனவாம். வேதம் உபநிஷத் முதலியவற்றுள்ளே அக்கினி முதலிய பதங்களுக்கு எழுத்துத்தோறும் பொருள்விரித்துச் சென்றமரபேபற்றி, திருவைந்தெழுத்திற்கும் சான்றோர் எழுத்துத்தோறும் பொருள்விரித்தனர் போலும்.

மலமற்றவிடத்தன்றி வெளிப்படாத இயல்புடைய இறைவனின் வெளிப்பாட்டிற்குக் காரணமாய்ச் சிறந்து நிற்றலின், அதனையே முதற்கண் வைத்துக் கூறினர். சிவனையும், ஆன்மாவை மூடிய கட்டறுத்து அவ்வான்மாவையும், ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் திருவைந்தெழுத்திற்கேயுளதாகும். அது வாசனைமலத்தையும் அறுக்கவல்லது.

சிவயநமவெனச் சிந்திக்கப் பெற்றேன்—நமசிவய வாழ்க எனக்கூறுதலே இனியதொரு முறையாகவும், அம்முறையைக் கைக்கொள்ளாராய், நமச்சிவாய-சிவாய நம என, அடிகள் கூறிய திருக்குறிப்பு ஊன்றியுணர்ந்து இன்புறற்பாலது.

நாதன் = ஆன்மநாதன். அதனை நாததத்துவத்தின் பொருளாக உள்ளவன் என்றல் பொருந்தாது. என்னே, நமச்சிவாய வாழ்க என்றகாலையே அப்பொருள் புலப்பட்டு உடம்படுபுணர்த்தலால் அமைதலின் என்க. அது திருப்பெருந்துறையில் கோயில்கொண்டருளிய இறைவன் திருப்பெயராகும். இன்னும் அடிகள்,

"சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடிமுயங்கி மயங்கி நின்று
ஊடுவேன் செவ்வாய்க்கு உருகுவேன் உள்ளுருகித்

தேடுவேன் தேடிச்சிவன் கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்து-ம லர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்"

என்னும் திருப்பாட்டால், இறைவனைத் தலைவனாகவும், தம்மைத் தலைவியாகவும் உணர்ந்து வந்ததைப் புலப் படுத்துதலால், நாதன் என்றது தலைமகனை உணர்த்து மெனவும், மேலும் இறைவனை ஆண்டானாகவும், தம்மை அடிமையாகவும், பிறவாகவும் உணர்ந்துவருதலால், அஃது ஆண்டானாகவும் பொருள்படுமெனவும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பெற்றோர்-உடன்பிறப்பாளர்-மக்கள்-ஏனைய உறவி னர்-நண்பர்-அடிமை குடிமையோர் என்னும் தொடர் புடையார் மாட்டெல்லாம் அடிப்படையான அன்பைக் காணலாம். இவ்வகை உறவுபூண்ட அன்பினர் எல்லா ருள்ளத்திலும் தலைவர் தலைவியர் என்னும் எண்ணமிக்க அன்புநிலையும் ஆங்காங்கு நிலவி வரும். அந்நிலையே ஏனைய அன்பு நிலைக்குக் காரணமாகிய நிலைக்களம் பூண்டது. ஆண்டானடிமை அன்புத்திறன் பயின்று முற்றிய பின்னர், இந்தப் பேரன்பு நிலையையே அடிகள் எய்தினர் என்பதற்கு, திருவெம்பாவை - திருவம்மானை- திருக்கோத்தும்பி- திருத்தெள்ளேணம்- திருப்பூவல்லி - திருப்பொன்னூசல்- அன்னைப்பத்து- குயிற்பத்து ஆகிய பகுதிகள் சான்றாம்.

இங்ஙனம் பயின்று வந்த பயிற்சி விசேடத்தினால், கலக்கமற்றவோர் உண்மைகண்டு, அவ்வுண்மையே ஐந்திணையன்பு நெறிகாட்டிய பேரின்ப நிலையாகத் திரு வருள் வழிகாட்டத் திருக்கோவையைத் திருவாய்மலர்ந்தா ரென்க. இவ்வரிய பேரின்பநிலையை எளிதாக மக்கள் உலகிற்கு உதவிய சிறப்புத் தமிழ்மொழி ஒன்றற்கே உரியதாகும்.

திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமேனி பூண்ட ஆன்ம நாதன் என்நாதன் ஆவான். அவன்தாளை வணங்கின்

அவனது தோள்களைக் கூடலாம்; ஊடலாம்; உணர்த்த உணரலாம்; உவக்கலாமாதலின், "நாதன்தாள்வாழ்க" என்றனர். ஈண்டு, தாள்என்பதற்குத் திருவருட்சத்தி என்று பொருள் கொள்ளற்க. ஆண்டாளுகக் குரவனுகப் பாவனை செய்யுங்கால் கொள்ளலாமன்றி, இங்கே கொள்வது பொருந்தாதென்க.

நமச்சிவாய என்பது, பெயர்கேட்டு அவனை வணங்கினுள் எனப் பொருள்படும். நாதன் என்றது, அப்பெயருடையானைப் பேரின்பக் காதலன்பினனுகக் கொண்டு வணங்கி வருகின்றுள் எனப்பொருள்படும். அந்நாதன் தாள் அவன் பெயர்சொல்லிய அளவிலே தம்பாற் போந்தன ஆதலான் நாதன் வாழ்க என்னுது, "நாதன்தாள் வாழ்க" என்ருர். "நின்னிற்சிறந்த நின் தாளிணையவை— நின்னிற்சிறந்த நிறைகடவுளவை" (பரிபா. 4. அடி. 62-63.) எனவும், "மறுபிறப்பறுக்கும்மாசில்சேவடி" (பரிபா. 3. அடி 2.) எனவும், "முடிந்ததும் முடிவதும் முகிழ்ப்பதும் அவை மூன்றும் கடந்தவை அமைந்தகழல் நிழலவை" (பரிபா. 13. அடி. 46-47.) எனவும்,

"திருவடி ஞானம் சிவமாக் குவிக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலர் மீட்கும்
திருவடிஞானமே திண்சித்திமுத்தியே" (திருமந். 1598.)

எனவும்,

"மந்திரமாவதும் மாமருந்தாவதும்
தந்திரமாவதும் தானங்களாவதும்
சுந்தரமாவதும் தூய்நெறியாவதும்
எந்தைபிரான்தன் இணையடிதானே" (திருமந். 1604.)

எனவும் சான்ருேர் அருளிப்போதலானும் அஃதுணர்க. நமச்சிவாய என்றபோதே அவன் பெயரோடு அவனையும் வாழ்த்தினுளாகலின், ஈண்டு அவன் தாள்வாழ்க என்ருளு

மாம். தாள்வாழ்தலாவது, வாயகத்தன்றிச் சிந்தையுள்ளும், செய்கையுள்ளும் பயின்றுவருதல்.

"சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய
சுடர் தோன்றியிடச் சோதிதோன்றுமாபோல்
ஆரியனும் ஆசான்வந்து அருளால் தோன்ற
அடிஞானம் ஆன்மாவில்தோன்றும்தோன்றத்
தூரியனும் சிவம்தோன்றும் தானும்தோன்றும்
தொல்லுலகமெல்லாம்தன்னுள்ளே தோன்றும்
நேரியனுய்ப் பரியனுமாய் உயிர்க்குயிராய் எங்கும்
நின்றநிலை எல்லாமும் நிகழ்ந்து தோன்றும்"
(சிவஞானசித். சுபக். சூத். 8. செய். 28.)

என்னுமிதனுனும் குருவினருளால் அடிகட்கு ஞானமுண்டாயவாறு முணர்க.

நெஞ்சு-இருதயகமலம். அதனுள்ளே செந்நெல்லின் ஊகு என்னும் துணைத்தாய், நெருப்பெனச் சிவந்து, ஒளியுடைத்தாகி எழில்பெற்றதொன்றுண்டு. அதுவே அயனும் அரியும் வேந்தனும் சிவனும் இவ்வுலகோடு பற்றற்று ஒன்றுயவனுமாம்என்றும், அவ்வொளியின் வெப்பினுலே உயிரும் உடலும் ஓம்பப்பெறுகின்றன என்றும் வேதம் கூறுகின்றது. அவ்வொளியை இக்காலத்து மேலைநாட்டார் "மின்னெளியாற்றல்" என்று கூறுகின்றனர்.

யான் அறியாப் பருவம் முதற்கொண்டே என்நாதன் என்நெஞ்சகத்தே வீற்றிருந்து வருகின்றுன்; அவனே என்னையும் என்னுடலையும் ஓம்பி வருகின்றுன்; யானே அவனையுணர்ந்து பேணுது இங்கு உண்டுடுத்து உவந்து வந்தேன்; அங்ஙனமாகவும், அவன் என்னை முனியாது-என்னுள்ளத்தேபுகுந்து, என்னை என்புருக்கி - அன்புபெருக்கி வாராநின்றுன். யாவர்தாம் என்னை இங்ஙனம் ஓம்புதற்குரியவர்! தானும்அன்பும் ஒன்றேயாயவன் ஆதலின், அவன் தாள்வாழ்க என்றுர். இன்னும் இறைவன் சிந்தைக்கண் அநாதியாகவேவாழ்ந்து வருதலை மலர்மிசை

யேயகினன் எனத் திருவள்ளுவர் இறந்த காலத்தாற் கூறுவர்.

[ணிக்

"உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்துஎன்உளம்மன்
கருத்திருத்திஊன்புக்குக்கருணையினல்ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்திமேயானை......." (கண்டபத்து. 3.)

என்றலும் ஈண்டு உணரப்படும். இனி,

"இசைந்தெழும் அன்பின் எழுந்தபடியே
பசைந்தெழும் ஈசரைப் பாசத்துள் ஏகச்
சிவந்தகுரு வந்து சென்னிகை வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்துவந்தநே" (திருமந். 1590.)

என்பது தோன்ற "இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க" என்றார்.

கோகழி என்றது திருவாவடுதுறையை. திருவாவடு துறை என்றே எல்லாரும் உரைத்துப் போந்திருக்கவும், மற்றதனை அடிகள் கோகழி எனக் குறித்தனரேயன்றித் திருவாவடுதுறைஎனக்கூறிற்றிலர். திருவாவடுதுறைக்குக் கோகழி கோமுத்தி எனவும் பெயர்கள் உளவென்பதை, அத்தலவரலாறுகள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இனி, கோகழி என்றது திருப்பெருந்துறையை எனச் சாதிப்பர் ஒருசாரார். குயிற்பத்து இரண்டாவது திருப்பாட்டிற்கண் உத்தரகோசமங்கையும், ஆறாவது திருப்பாடற்கண் கோகழியும், ஏழாவது திருப்பாடற்கண் பெருந்துறையும் கூறப்படுகின்றன. ஆறும்பாடற்கண் கூறப்படுகின்ற கோகழி என்றது பெருந்துறையாகுமேல், மூன்றும் பாடலில் கூறப்படுகின்ற உத்தரகோசமங்கையும் பெருந் துறையேயாகும். உத்தரகோசமங்கையும் பெருந்துறையும் ஒன்றெனப்படா, வேறெனவேபடும் என்பது வெளிப் படையாதல்போலக் கோகழியும் பெருந்துறையும் ஒன் றெனப்படாவாய் வேறெனவேபடும். அங்ஙனமாகவும், கோகழி என்றதற்கு நலிந்து பொருள்கூறி, அது பெருந்

துறையேயாகும் என நாட்டுதல் வலியற்றதாகும். மேலும் "நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல எண்ணியெழு கோகழிக்கரசை" (பண்டாய. 5.) என்புழியும் அவ்விருதலங்களும் வேறாதல் கண்கூடு. கோகழிக் கரசு என்றது ஆங்குள்ள சிவபோதி விருட்சத்தை. "சேர்ந்திருந்தேன் சிவபோதியின்நீழலின்" (89) என்பது திருமந்திரம். அரசின் அடி அயனாகவும், நடுஅரியாகவும், முடி அரனாகவும் கொண்டு, ஏத்தி வணங்கி வலம் வருதல் வழக்கம். இதனானும் அதுசிவமாதல் தெளியப்படும். கோகழிக்கு (திருவாவடுதுறைக்கு)த் தலவிருட்சம் அர சென்பது அறியப்பட்டதொன்று. இன்னோரன்னவற்றால் கோகழி என்பது திருவாவடுதுறையாதல் தெளியப் படும்.

இனி, ஒருசாரார் அடிகளை முதன்முதலில் ஆண்ட விடம் திருப்பெருந்துறை என்பர். பெருந்துறை ஈண்டு உரையுள் அதிகரித்ததினால் அதனைச் சிறிதுஆராய்வாம்.

பெருந்துறையே அடிகளை முதற்கண் ஆண்டஇடம் என்பார், தமக்கு ஆதாரமாகத் "திருவார்பொழில் திருப் பெருந்துறையில் செழுமலர்க்குருந்தம் மேவியசீர் இருந்த வாறெண்ணி" என்பதனையும், "செல்வத் திருப்பெருந் துறையில் நிறைமலர்க்குருந்தம் மேவியசீர் ஆதியே" என்பதனையும், இன்னும் அருட்பத்தென்னும் அப்பதிகத்தே "குருந்தம் மேவியசீர்" எனவருவனவற்றையும் காட்டுவர். உத்தரகோசமங்கையிலே அங்ஙனம் காட்டிய சீரைத் திருபெருந்துறையிலும் எண்ணி எனப்பொருள் கொள்ளின் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாதாகும். உத்தர கோசமங்கையிலே குருந்தநீழலிலே தமக்களித்த கோலம் வெண்காட்டிலுமுள்ளதாக "விருந்தினனாகி வெண்காடதனில் குருந்தின்கீழன் றிருந்த கொள்கையும்" (கீர்த்தி. அடி. 60—61.) என அடிகள் கூறியுள்ளார். ஆதலின் அவ்வுத்தரகோசமங்கையிலே தமக்குக் காட்டிய திருக்

கோலத்தைப் பெருந்துறையிலும், வெண்காட்டிலும் இறைவன் காட்டினன் என்பதே பொருந்துவதாகும். "திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான்........அவன் மேவும் திருவாரூர்பாடி" (தெள்ளே. 2.) எனவும், "உத்தரகோச மங்கைக்கோன் தங்கும் இடைமருது" (திருப்பொன். 2.) எனவும், "ஏகம்பமேயபிரான்.... அம்பலமேயிடமாக நட மாடுமாபாடி" (பூவல்லி. 14.) எனவும் வருவனவும், ஓரிடத்துக்காட்டியதனை மற்றோரிடத்திலும் காட்டினன் என வருவதை வலியுறுத்தும். "வெண்காடதனில் குருந்தின் கீழன்றிருந்த கொள்கையும்" என்றபோது, அன்று என்றது, உத்தரகோசமங்கையிலே குருந்தகீழலில் வீற்றிருந்த அக்காலத்தை உணர்த்துமென்க. இனி, "எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கெழுந்தருளும் மதுவளர் பொழில் திருவுத்தரகோசமங்கை யுள்ளாய் திருப்பெருந்துறைமன்ன" (திருப்பள்ளி. 7.) என்னும் அடிகள் கூற்றுத் திருபெருந்துறையினும் உத்தரகோச மங்கைக்கு முதன்மையைக் கொடுக்குமன்றே. ஈண்டு, இங்கென்றது பெருந்துறையைக் குறிக்கும். அப்பதிகம் பெருந்துறையில் இருந்தே பாடப்பட்டதாகலின் என்க. மேலும், "தன்னீறெனக்கருளி....... உத்தரகோசமங்கை மின்னேறு மாடவியன்மாளிகைபாடி" (திருப்பொன். 3.) எனவும், "உத்தரகோசமங்கையுள் இருந்து வித்தகவேடங் காட்டிய இயல்பும்" (கீர்த்தி. 49-50.) எனவும் வருவன அதற்கு உடன் சான்றுகளாகும்.

"திருவார் பெருந்துறைச் செல்வனாகிக் கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்" (கீர்த்தி. 54-55.) என்னுமிது, இறைவனுடன் சென்ற அடியார்களைத் தான்திருவுருவாக எடுத்த தேனுந்து செந்தீயிலே தன்னுடன்ஒன்றக்கலந்த வரலாற்றைப் புலப்படுத்தல் காண்க. இங்ஙனம் அடியவர்களை உடன்கலந்தருளும் திருக்குறிப்புக் கொண்ட இறைவன், அடிகளைத் திருவுத்தரகோச மங்கையிலே ஒழித்தருளியபின், அவ்வடியார்களைப் பெருந்துறைக்கு

இட்டுச் சென்று, அங்கே தேனுந்து செந்தீயிலே கலந்து கொள்ளச் செய்தனன். அங்ஙனம் கலவாது எஞ்சிய சிலர் எரியிற்புகுந்தும், மயக்கமெய்தியும், வரைபுரண்டும், கடற்பாய்ந்தும் நாதநாத என்றழுது, இறைவன் திருவடி நீழலை எய்தினர். இவ்வுண்மை,

"நாயினேனை நலமலிதில்லையுள்
கோல்மார்தரு பொதுவினில்வருகென
ஏலவென்னை ஈங்கொழித்தருளி
அன்றுடன்சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்றவொன்ற உடன்கலந்தருளியும்
எய்தவந்திலாதார் எரியிற்பாயவும்
மாலதுவாகி மயக்கமெய்தியும்
பூதலமதனிற் புரண்டுவீழ்ந்தலறியும்
கால்விசைத்தோடிக் கடல்புகமண்டி
நாதநாத என்றழுதரற்றிப்
பாதமெய்தினர்............" (கீர்த்தி-127-137.)

என்னுமிவ்வடிகளினுல் தெளியப்படும். ஈங்கு என்றது உத்தரகோசமங்கையை. என்னை உத்தரகோசமங்கையிலே நீக்கிவிட்டுத் திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே அடியவர்கள் ஒன்றவொன்ற உடன்கலந்தருளி, ஆங்கு இமயமொத்த தில்லைப்பொதுவினுட் புக்கருளினன் என்க. திருப்பெருந்துறையிலே இறைவன் அடியவர்கட்காற்றிய திருவிளையாடல்களைப் பல்லோரும் புகழ்ந்து பாராட்டக் கேட்டருளிய அடிகள், அவனது கீர்த்தியைத் திருவுத்தரகோசமங்கையிலே இக்கீர்த்தித் திருவகவலாகப் பாடினர் என்பதை "நாயினேனை நலமலிதில்லையுட் கோலமார்தரு பொதுவினில் வருகென ஏலவென்னை ஈங்கொழித்தருளி" என்னுமடிகள் வலியுறுத்தும்.

அன்றுடன்சென்றஅடியவர் = ஊங்குத்திருப்பெருந்துறைக்கு உடன்சென்ற அடியவர்; அருள்பெறும் செவ்விவாய்ந்திருந்த அடியவர் என்க. எய்தவந்திலாதார் இறைவனுடன் கலத்தற்குச் செவ்வி நிரம்பப்பெறாது

ஆற்றலின்மையால் அவனுடன் பெருந்துறைக்குவந்திலா தார். அவர் பொதுவினில் வருகெனக் கட்டளைபெறாதவ ராகலின், அழுதரற்றி, எரியிடைப்பாய்தல் முதலாயின செய்து பாதமெய்தினர். அடிகள் இவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றனையேனும் மேற்கோடற்குக் கட்டளை பெறாதவரா யினர். ஆதலின் தம்மை "வருந்துவனத்தமியேன்" (திருச்ச. 13.) என்றும், "இரண்டுமில் இத்தமியேன்" (ஷை 29.) என்றும் அவர்கூறியதன்மை உற்றுநோக்கி யின்புறற்பாலது. தில்லைக்குப் போதலேயேயன்றித் தாம் ஒன்றனையும் ஆற்றற்குஆணைபெருமைகுறித்து வருந்திய வரலாறே, இத்திருவாசகம் நுதலியசார்புப்பொருள் என் பதும் ஈண்டுப் பெற்றாம்.

இனி, "சீரார்பெருந்துறையில் எளிவந்திருந்திரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால் ஒளிவந்தெனுள்ளத்தினுள்ளே யொளிதிகழ அளிவந்த அந்தணனை" (திருவம்மானை.18.) எனவும், "பேதமில்லதொர் கற்பளித்தபெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே" (திருக்கழுக்குன். 6.) எனவும் வருவன, பெருந்துறைக்கண் ஆட்கொண்டமையை வலியுறுத்தற் கமையுமன்றோ எனின், ஆங்கு எளிவந்திருந்தருள் செய் தது பின்னர் என்க. என்னை, "பிணைத்தான்புகுந்து எல்லே பெருந்துறையில் உறைபெம்மான் மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான் மறுமாற்றத்திடையானே" (உயிருண். 4.) என்றலின் என்க.

மேலும், "நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல—எண்ணியெழு கோகழிக்கரசைப்-பண்ணின்-மொழியாளோடுத்தரகோசமங்கைமன்னிக்-கழியாதிருந்த வனைக்காண்" (பண்டாயநான். 5.) என்னும் திருப்பாடலும், பண்ணின்மொழியாளோடு உத்தரகோசமங்கையிலே மன்னிக்கழியாதிருந்தவன், அதன்பின்னர்ப் பெருந் துறையை நண்ணினன்; ஆங்கிருந்து நம்மிடர்கள்போயக லுமாறு எண்ணிக் கோகழியில் வீற்றிருந்தான். ஆதலால் அவனையும், அவனையும், அவனையுங்காண்க எனப்பொருள் பட்டு, உத்தரகோசமங்கையிலே காட்டிய வித்தகவேடத்

தையே பெருந்துறையினும் கோகழியினும் காட்டினன் என்பதனை வலியுறுத்தும்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், அடிகள் முதலில் உபதேசம் பெற்றதலம் திருவுத்தரகோசமங்கை என்பதும், திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் அடியார்களோடும் கருவார்சோதியிற்கரந்தமை கேட்டு, ஆற்றாதழுதாற்றி, அவ்வுத்தரகோசமங்கை வித்தகவேடத்தையே அத்திருப் பெருந்துறைக்கண்ணே கண்டனர் என்பதும், அதன் மேற் பலதலங்களையும் தரிசித்து வருகையிலே திருவாவடுதுறையில் இரண்டாம்முறை உபதேசிக்கப் பெற்றனர் என்பதும், ஆண்டிருந்த மாசிலாமணீச்சுரனையே ஈண்டுக் குருமணி என்றனர் என்பதும் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் கூறப்பட்டன. திருவுத்தரகோசமங்கையிலே உபதேசம்பெற்றதனை "நமச்சிவாயவாழ்க" என்றும், திருவாவடுதுறையில் உபதேசம் பெற்றதனைக் குறிப்பாகக் "குருமணிதன்தாள்வாழ்க" என்றும் கூறினரென்க. 'சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்" (திருவேசறவு. 19.) என்னுமிதனுனும் இருவகையான திருவைந்தெழுத்துக்கள் அடிகட்கு உபதேசிக்கப்பட்டன என்பது புலனும்.

முத்திநெறி தெளியாதார் அந்நெறியை உணர்ந்து கொள்ளற்காக வணங்கும் வணக்கமும், அந்நெறியுணர்ந்தார் அந்நெறியில் இடையறவுபடாது செல்வதற்காக வணங்கும் வணக்கமுமென, அடியவர் வணக்கம் இருவகைப்படும். முதலாவது வகையினர், இறைவன் சிறப்பு வகையை உபதேசவகையாற் கேட்டறிந்து கொண்டு, முன்னர் அன்புசெய்து வணங்கிய வணக்கமெல்லாம் இறைவனுக்கே உரியனவாகுக எனக்கருதி வணங்கி வருவார். அங்ஙனம் வணங்கித்தெளிந்த இரண்டாம் வகையினர், தம்மகத்திலே வீற்றிருந்துகொண்டும், புறத்திலே திருவுருக்கொண்டும், ஆங்காங்குக் காட்சியளித்து, இறைவனே வழிகாட்டி வருதலின், அவன் பெயர்கூறி அவனை வணங்கி வருவர். இவ்விருவகையினரும் முறையே நமச்சி

வாயவென்றும், சிவாயநமவென்றும் வணங்கி வருதல் வேண்டும். திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையும், நாவுக்கரசுசுவாமிகளும், சிவாயநமவென்னும் பதிகங்களை அருளிச் செய்யாராய், நமச்சிவாயப் பதிகங்களையே அருளிச் செய்தமையும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துதல் கண்டுகொள்க. நமச்சிவாயஎனப் பாவனை செய்வார்க்கு உலகியலிற் செல்லும் நோக்கம் நாளடைவிற்குன்றி வீட்டு நெறிச் செல்லும் நோக்கமே வீறுபெறும்.

குருமணியென்றனர், நோகழிக்கண் வீற்றிருந்த இறைவன்திருநாமம் மாசிலாமணீச்சுரர் என்பதாகலின். "மாசில்மணி" (பண்டாய. 7.) என்றதும் அம்மாசிலாமணீச்சுவரரையே குறிக்கும். குருமணி=அறியாமையாகிய இருட்கண் ஒளிகாட்டி நிற்கும் மாணிக்கம். இதனை

"வந்தமரகத மாணிக்கரேகைபோல்
சந்திடு மாமொழிச் சற்குருசன்மார்க்கம்
இந்தரேகை இலாடத்தின் மூலத்தே
சுந்தரச் சோதியுட் சோதியுமாமே" (திருமந். 2670.)

என்னும் திருப்பாட்டான் உணர்க. குருமணி காட்டிய நெறி மணிநெறி எனப்படும். அவரருளியவாசகம் மணிவாசகம், மணிவார்த்தை எனப்பெயர் பெறும். இதனானே அடிகள் மாணிக்கவாசகர் எனப்பட்டமைக்குக் காரணமும் பெற்றாம். மணி என்றது, உதயகிரியிலே சிந்தூர அருவிவீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திலே பதினாறு சதுர்யுகம் இருளைக்கெடுக்கும் சிவப்பேறிய மாணிக்கமணியுமாம். [சிந்தாமணி169ஆம்பாட்டின்விளக்கவுரையைக்காண்க.] இனி அதற்கு மணியோசை என்றுரைத்தலுமொன்று. திருவைந்தெழுத்தின் நுண்வடிவு ஓங்காரவடிவாகும். அதுமணியோசை வடிவினதாதல்பற்றி அங்ஙனமுரைத்தலும் கூடுமென்க.

ஆகமம்=நூல். ஆகமம் வந்த வரலாறு கீர்த்தித் திருவகவலுட்கூறப்படும். ஆண்டுக்காண்க. "எழுத்தறியத்தீரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான் மொழித்திறத்தின் முட்

டறுத்தானுகும்-மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தநல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறும்" என்னுமிதனுல், ஆகமஅறிவு வீடுபேற்றினுக்குத் துணையாதல் உணரப்படும். "கற்றதனுலாய பயனென் கொல் வாலறிவன் நற்ருள் தொழாஅரெனின்" என்னும் திருக்குறளும் ஆகம அறிவின்பயன் நற்ருள் தொழுதலே என வலியுறுத்திநிற்றல் காண்க. "அருங்கலை விநோதன்" என்றலின், கலைச்சுவை மனதை ஒருவழிப்படுத்து மென்பதுணர்க. திருக்குறட் காமத்துப்பாலைப் பயிலுங் கால் அது தெய்வ உணர்ச்சியை எழுப்பி, இதயக்கட்டினையறுத்து, ஆனந்தக்கங்கை அமுதூற்றெடுப்பத்தோய வைத்து, உயிர்க்கு ஆறுதலளித்தலைக் காண்க. திருக்கோவையாரைப்பயிலும் பேறுமிதுவே. பிறவுமன்ன.

நூலுட் கூறப்பட்ட அறனே இறைவன் திருமேனி என்ப. அஃதாவது, இல்லற துறவறங்களையே அவன்திருமேனியாகக் கொண்டுளான் என்பது. காதலும் வீரமுமே அவன் குணங்கள். அவற்றுட்பயிலும் அன்பே அவன். அவனைப்பெற ஆகமத்தாற்போந்தநெறி அன்புநெறியாம். அந்நெறியே இனிது செல்லற்குரிய செந்நெறியாகும். ஆண்டு இறைவன் இனியனுக உடன் தோன்றி இனிமை பயப்பன். அதனையே ஈண்டு அண்ணிப்பான் என்றனரென்க. அண்ணிப்பான் = இனிமை செய்வான். தான் இனியனுதலோடு அவ்வாசகம் பயில்வார்க்கும் இனியனவே செய்வான் என்க.

அங்ஙனம் இனிமை செய்தலைத் "தொல்லையிரும் பிறவி" என்னும் வெண்பாவிற்குக் கூறிய விளக்கவுரையானும் தெரிந்துகொள்க. இன்னும் அதனை "அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்னுவுக்கே" (திவ்ய. கண்ணி. நுண். 6.) எனவும், "தித்திக்கும் தீங்கரும்பாய் அமுதாய் நின்றண்ணிக்கின்ருனே" (திருமந். 2365.) எனவும், "அண்ணிக்கும்தேனர்" (அப்பர்சுவாமி) எனவும் வருவனவற்ருனுணர்க. ஈண்டு "நின்று" என்பது நிலைபெற்று எனப்

பொருள்தருதலின், பின்னும் அண்ணிக்கின்றான் என்பதையும் பொருந்துகின்றான் எனப் பொருள்கொள்ளின் அது வற்றுமாதலின், அவனை இனிக்கின்றான் எனவே கொள்க. இனி, ஆகமம் என்பதுவே போய்ச் சேர்தல் (அணுகுதல்) என்னும் பொருளைத் தந்துநிற்கவும், பின்னும் அணுகிநிற்பவன் எனின் வெற்றெனவற்றுமன்றோ? இறைவனைத் தன்வழியாக அணுகச்செய்யும் நூல் ஆகமம் என்க. இறைவனை "ரசக்ஞன்" என்ப. அது சுவைக்குள்ளே இனிமை என்றதனை ஈண்டுக் குறிக்கும். ஆதலின் தன்னை நுகர்வார்க்கு ஆனந்தமூட்டுவோன் என்பதையே அண்ணிப்பான் என்பதற்குப் பொருளாகக் கொள்க.

ஏகன் = ஒருவன். அநேகன் = ஒருவனல்லாதவன். "வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும் புறத்தும்" அவ்வொருவனே உளனாதல்பற்றி அநேகன் என்றனர். இதனை,

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே"

(திருச்சத. 15.)என்னும் திருப்பாட்டும் அகச்சான்றாய்நின்று உணர்த்தும். பதி ஒன்றே உள்பொருள்; ஏனையவை இல்பொருள்கள் என்பது இந்நூலுடையார் கொள்கையென நாட்டப்புகுதல், இதற்குரைகாண்பார்க்கு முறையாகாது. சான்றோர் யாவரும் தத்தம் அரும்பயிற்சியாற் கண்டனவற்றையே எடுத்தோதியருளிப் போந்தனர். யாமும் அன்னோரன்னவற்றையெல்லாம் பயிற்சியாற் புலன்கொள்ளல் வேண்டும். பத்தித்தேன்மழை வெள்ளத்திலே தாகமெல்லாம் பறந்தோட ஆழ்ந்து குடைந்து ஆடிப்பாடி அள்ளூறி ஆனந்தப்பித்துக் கொள்ளற்குரிய இந்நூலகத்தே, அன்னவை இடம் பெறற்குரியவாகா.

"ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க—விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க" (திருவண். 43-44.)

னவும், "ஒருநாமம் ஓருருவம்ஒன்றுமிலாற் காயிரம் திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ" (திருத்தெள்.1.)எனவும் வருவனவும் ஈண்டுநோக்கத்தக்கன. "தனக்கோர் வடிவும் பெயருமின்றி, அன்பராயினோர் கருதியவடிவேவடிவாகவும், அவரிட்ட பெயரே பெயராகவும் உடையனாதலின் முக்கைமுனிவ என்பது முதலாக நூறுயிரங்கை ஆறறிகடவுள் என்பதீறாக வடிவுவேற்றுமையும் பெயர் வேற்றுமையும் சொல்லப்பட்டன" (பரிபா. 3-ஆம் பாட்டு. 35—43 அடி.)எனவும்,[மனக்கோள் நினக்கென வடிவுவேறிலையே] = "அன்பர் மனத்திற் கொண்டனவன்றி நினக்கென வேறு வடிவுடையை யல்லை" (பரிபா. 4-ஆம் பா- 56 அடி.) எனவும் பரிமேலழகியார் எழுதிய உரைப்பொருளும் அநேகன் என்பதற்குக் கொள்ளலாகும். ஈண்டு அன்பர் என்றது, அவன்பால் அதிகாரம் பெற்ற தேவர்முதலாயினோரும், முறுகிய அன்பும் செவ்வியும் நிரம்பிய அடியவருமாவர். எல்லாவற்றையும் உறுப்புக்களாகக் கொண்டு தான் உறுப்பியாய் நிற்றலின் "ஏகன்" என்றும், அங்ஙனமன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாலாகியும் நிற்பானாதலின் "அநேகன்" என்றும் அருளிச்செய்தார் என்பாருமுளர். ஏகனாகவும் அநேகனாகவும் அவன் தங்கியிருப்பதுபற்றியன்றே "ஏகனநேகன்" எனப்பட்டான்? பின்னும் இறைவன் என்றதும் அப்பொருள்படவே வந்ததென்பது பொருந்தாமையின், அது தலைவன் என்னும் பொருளையே தரும். முன்னர் நாதன் என்றது தலைவன் எனப்பொருள்தரவும் இஃதும் அப்பொருள்படவே வந்தமை பொருந்தாதெனின், அது திருவைந்தெழுத்திற் குரிய தலைவன் அவனே என் குருமணியானவன்; அக்குருமணியே ஏகனும் அநேகனுமாகி, எல்லார்க்கும், எல்லாவற்றுக்கும் நாதனுவான் என்பது பட்டுப் பொருந்துமென்க. இங்ஙனம் எளியனாகி என்பால் வந்த இவன், யாவர்க்கு மரியனாகிய அவன் என்பதுஇதனால் தோன்றியதென்க.

இதனை,

'**வா**னின்றிழிந்துவரம்பிகந்த மாபூதத்தின்வைப்பெங்கும்
ஊனுமுயிரும் உணர்வும்போல் உள்ளும்புறத்தும்
[உளனென்ப
கூனும்கொடியகோத்தாயும் கொடுமைஇழைப்பக்
[கோல்துறந்து
கானும் கடலுங் கடந்திமையோர் இடுக்கண்காத்த
[கழல்வேந்தே'

என, கம்பநாடர் கூறியபாட்டானும் உணர்ந்துகொள்க.

யாக்கை நிலையாமை - இளமைநிலையாமை - நுகர்ச்சி நிலையாமை-செல்வம் நிலையாமை என்னுமிவை முதலாய நீக்குதற்கரிய பலப்பல நிலையாமைகளானும், அவற்றால் நிகழும் இன்னல் பொறுத்தற்கரியனவாகலானும், அரு வருத்து ஒதுக்குதற்குரிய இவ்வுடம்போடு கூடிவாழ்தற்கு விழையாமையானும், இந்நிலையற்ற உலகவின்பத்தினும் நிலைபெற்றதோர் பேரின்பம் பெறுதற்கு வேணவாக் கொண்டமையானும், வஞ்சகக் களவுக்கெல்லாம் இருப் பறையாகி இருள்நிரம்பிய மனஅறையைத் திறந்து விடுவதன்றி உலகவாழ்விற்கு வேற்றுவழி ஒன்று மின்மையானும்,அன்னபிறவவற்றானும்,இவ்வுலகிற் கண் டறியப்படாத ஒருபொருளைக் கண்டறிந்து துணைகோடற் காக ஆராய்ந்தும்-அடங்கியும்-எழும்பியும்-திரிந்தும் - அழு தும்-அரற்றியும் - வாடியும் - வற்றியும் - பித்துற்றாடியும்-பாடியும்-மயங்கியும் மலர்ந்தும் வந்த சான்றோர் மரபின ரும், இயற்கைவனப்பு முதலியவற்றுள்ளே ஈடுபட்டமனத் தினராய் அன்பு ததும்பிவழியத் தம்வயமிழந்து அகக் கண்ணாலே தாந்தாங்கொண்ட காட்சிப்பொருள் கருத் துப்பொருள்களிலே ஒன்றுபட்டு அவ்வவற்றுள்ளே ஆழ்ந்து கரந்துகிடந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்திவந்த சான்றோர் மரபினரும் அனுபவித்து, இவ்வுலகுக்கருளிய ஞானமாணிக்கமே இறைவன்; அவனே ஏகனும் அநேக னுமாவன் எனக்கூட்டியுரைக்க.

வேகம்-கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க;
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க;
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க;
கரம்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க;
சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க; (10)

பொ—ரை:— என்விரைவினைக் கெடுத்து என்னை ஆட்கொண்ட சிவபுரத்து வேந்தன் திருவடி வெற்றி பெறுக; தலைக்கோல முடையவனாகிய சிவபெருமானது பிறவியின் வேரை யறுக்கும் அருள்பெய்த வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக; புறத்தார்க்குத் தூரத்தே உள்ளவனது பொலிவுடைய வீரக்கழல்கள் வெற்றிபெறுக; கைகூப்புவோர் உள்ளம் மகிழும் மகிழ்விற்குக் காரணமாகிய தலைவன் வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக; தலைவணங்குவாரை மேலோங்கச்செய்யும் புகழுடையவனது வீரக்கழல்கள் வெற்றி பெறுக எ—று.

வி—ரை:— விரைவென்பது, இயற்கை வகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைந்து தொழிற்படுதல். இது நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியை விரைவென்ப. (தொல். பொருள். மெய். சூத். 14.) இவ்விரைவு என்பது அடிகட்கு உபதேசம் பெற்றபோது எய்திற்று. இதனை, "புலையனேனையும் பொருளென நினைந்துன் அருள் புரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத் தலையினால் நடந்தேன்" (செத்திலா. 3.) எனவும், "தனித்துணை நீநிற்க யான் தருக்கித் தலையால் நடந்த வினைத்துணையேனை" (நீத்தல். 39.) எனவும், பிறவாறும் அடிகள் அருளிப்போதல் கண்டு தெளிக. "நம்மை யகப்படுத்தாட்கொண்டருமைகாட்டும்பொய்யர்தம்பொய்யனை" என, அக்களிப்பு நீங்கி யருளுதலையும் உற்று நோக்குக. இதுகொண்டு தெளிவின்மையினாலே விரைந்து பெற எண்ணியதைப் பெரும்பாலுமுடையது திருவாசகமென

வும், துணிவு பற்றியமையினாலே அமைவுற்றுப் பெறுதலை யுடையது திருக்கோவையார் எனவும் உய்த்துணரலாகும்.

பிஞ்ஞகன்-சிவபெருமான். பிஞ்ஞகம்-தலைக்கோலம். "பங்குசம் பிஞ்ஞகம் பயில்தலைக்கோலம்" (பிங். அநு. 101.) என்பதுகாண்க. இதனானும், பிறைகுலாஞ்சடைப்பிஞ்ஞகா (சேத்திலா. 7.) எனக்கூறப்படுதலினானும், சடையும் பிஞ்ஞகமும் வேறுவேறென்க. பிறை என்றது ஈண்டுச் சடைக் கடையாயிற்று. பின்னகத்தில் அணியப்படும் அணி என்றாயிற்றுப்போலும். பின்னகம் ஆண்பால் மயிர் முடி (பிங். ஆடவர்வகை. 348.). "உஷ்ணீஷ" என்றது தலைப் பாகை கிரீடம் என வடமொழியில் பொருள் படுவதோர் சொல். சிவபெருமான் தலைப்பாகை அணிந்தருளியவன் என உருத்திரம், மூன்றும் அநுவாகம், எட்டாவது மந்திரத்தில் "உஷ்ணீஷிணே" என்று கூறப்பட்டமையின், பிஞ்ஞகம் என்பது தலைப்பாகையைக்குறிக்கும். ஆதலின் திங்களைக் குறிக்காது என்றுணர்க. கபிலமுனிவராற் சபிக்கப்பட்ட சகரர்கள் வீடுபெறுதற்காகப் பகீரதன் செய்த தவப்பயனால் வானிழிந்து வந்த கங்கையைத்தரித்த சடையின் சிறப்பு நோக்கிப் "பிஞ்ஞகன்" என்றனர். இறைவன் திருவருள் பெய்யப் பெற்ற கழல் பெய்கழலாயிற்று. "நின் அருள் பெய்கழல்" என்பதும் நோக்குக. இறைவன் கீர்த்திகளை விளக்கும் வரலாறுகள் பொறிக்கப்பட்ட கழல் என்பதும் கொள்க.

"சிவமாநகர் குறுகப்போனார் அடியார் பொய்யும் யானும் புறமேபோந்தோம்" (திருச்ச. 86.) எனவும், "புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும் மெய்யன்பு பெறவே வல்லேன் அல்லாவண்ணம் பெற்றேன்" (ஷை. 87.) எனவும் அடிகளே கூறியிருத்தலின், புறத்தாரைப் பொய்யன்பர் எனக் கொள்க. நாத்திகரினும் இவர் கொடியோர் என்க. இதனை அச்சப்பத்து முதலியவற்றானு முணர்க. அவன் எவரிடத்தும் அணுகியே வீற்றிருக்கின்றான்; இவரே புறம் போந்தார் எனினும், இவராற் காண்டற்கருமை குறித்துச் "சேயோன்" என்றனர்.

குவிவார்=சுருங்குவார். கை தலை என்பவற்றின் ஒற்றுமை நயம் பற்றி முதன்மேலேற்றப்பட்டன. கரங் குவிவார்=இரு கரங்களையும் ஒருசேர நெஞ்சகத்திலே கூட்டி வணங்குவார். சிரங்குவிவார்=தலையைக் கீழே சுருக்கிக் கொள்வோர். குவிதல்=சுருங்குதல். "குவித லுடன் விரிதலற்று" (தாயுமா. சின்மயா. 8.) என்பதனுலும் அஃதுணர்க. ஆசிரியன் உணர்த்தினன்றிச் சிந்தைக் குள்ளே திருவடி வீற்றிருத்தலை அறிந்துகொள்ள மாணுக்கனுலியலாது. ஆசிரியன் திருவடி தீட்சை முதலிய வற்றைச்செய்தவுடன் அகக்கண் திறக்கப்பட்டுச் சிந்தைக் கண் வீற்றிருக்கும் திருவடிகளைக் கண்ட மாணவன், தனது கைகளை நெஞ்சின்மேலேற்றிக் குவித்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குவான். அக்காட்சியினுல் அவன துள்ளம் மகிழ்வெய்தும். கரங்குவிதலாகிய காரியம் முன் னும் அதன் காரணம் பின்னுமாக ஈண்டு வைத் துரைத்தவாறு.

உள்ளத்திலே திருவடிகளைக் கண்டு வணங்குவார் "நாமார்க்குங் குடியல்லோம்..........இடர்ப்படோம்-பிணி யறியோம்-பணிவோமல்லோம்-கோமாற்கே நாமென்றும் மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னேமே" எனத் தம்மை யாண்ட இறைவனையே பேணு பவாகலின் "கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்" என்ற னர். இனி, செம்மை பெற்ற உள்ளத்திலே இறைவன் இனிது வீற்றிருக்குமென்பவாகலின், அம்மகிழ்ச்சியை இறைவனுக் கேற்றினும் இழுக்காது.

சீரோன்=புகழுடையோன். தன்னையே தமர்க்கு நல்கும் தனிச் சிறப்புடைமையால் வந்த புகழ் என்க.

அன்பிலார் அகத்தும் புறத்தும் சேயோனுகியும், அன்புடையார் அகத்தும் புறத்தும் அண்ணியோனுகியும் இறைவன் இருந்து வருகின்றுன். அவ்வன்பிலார் அகத் தும் புறத்தும் இன்பம் எய்தினர் போலத் துன்பத்தில் மூழ்குவர். அன்புடையார் துன்பம் எய்தினர் போன்று

இன்பத்தில் மூழ்குவர். இவ்விரண்டுமிலியாகி, இடைப்பட்டுழலும் என்னை விரைவு கெடுத்தாண்டான் என்பதே, இவ்வைந்தடிகளாலும் போந்த பொருளென்க. அன்பிலார் உலகநுகர்ச்சியிலும், அன்புளார் வீட்டு நுகர்ச்சியிலும் அமைந்து நிற்பர். இவ்விரண்டனுள் ஒன்றனைத் துணிந்து கொள்ளாமையால் ஐயமேலிட்டு "வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்" என, அடிகள் தங்கருத்தினை இனிது புலப்படுத்தினர்.

போலியன்பரும், இல்லையென்போரும், தோலுலக நுகர்ச்சியிலீடுபட்டு வருமுகத்தால், அகத்தும் புறத்தும் ஆற்றற்கரிய பலப்பல இன்னல்களுற, ஆங்கு அவரை நெறிப்படுத்த நின்ற இறைவன் வெல்லுதல் வேண்டும்; அங்ஙனம் ஆளப்பட்டவர், உலகப்பேறும், இறைவனருட்பேறுமாகிய இவ்விரண்டனுள்ளே ஒன்றனையும் துணியாராய்ப் பேரவலமுற்றுழலும் போது அவர் தோல்வியுற இறைவன் வெல்லுதலும் வேண்டும்; அங்ஙனம் வெல்லப்பட்டவர் நாணுராய் அடிமைப்பட்டு நிற்கவும், அவர் சென்னியிலே திருவடிகளை வைத்தலும் வேண்டும்; அதன் மேலும் அவனருளால் அவரைப் புறத்தடிமை கொண்டதுவுமன்றி, அகத்தையும் அடிமை கொள்ளுதலும் வேண்டும்; என்றுங்குக்கூறுமுகத்தானே, அவன் மக்களை அடிமை கொள்ளுந்திறன் விளக்கப்பட்டவாறாயிற்று. மக்கள் யாண்டும் தோற்க; இறைவன் யாண்டும் வெல்க என்க. புறத்தார் இறைவனும் உளன்கொல் என்றையுற்றாராய் அவனையணுகினும் சேயவன் (திருமங்.420.) என்க.

"திருவடியே சிவமாவது தேரின்
திருவடியே சிவலோகம் சிந்திக்கில்
திருவடியே செல் கதியது செப்பில்
திருவடியே தஞ்சம் உள் தெளிவோர்க்கே"

(திருமங். 131.)

எனவும்,

"விரும்பில் அவனடி வீரசுவர்க்கம்
பொருந்தி லவனடி புண்ணிய லோகம்
திருந்தி லவனடி தீர்த்த மதாகும்
வருந்தி யவனடி வாழ்த்த வல்லார்க்கே" (ஷை. 2966.)

எனவும், அவனினும் அவனடியே சிறப்பிக்கப்படுதலின், அவனது திருவடியையே பெரும்பான்மையாக வாழ்க, வெல்க எனக் கூறினர். திருவைந்தெழுத்தின் வாழ்வும், அவனது வாழ்வும் திருவடி நல்காவிடிற் பயனற்றன வாகும் என்க.

ஈசன் அடி போற்றி; எந்தை அடி போற்றி;
தேசன் அடி போற்றி; சிவன் சேவடி போற்றி;
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி;
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி;
சீர் ஆர் பெருந்துறைநம் தேவன் அடி போற்றி;
ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி; (15)

பொ—ரை:— ஈசனுடைய திருவடிகள் நம்மைப்பேணிக் காப்பனவாகுக; எம் அப்பனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; எல்லாத் தேசங்களிலும் கோயில் கொண்டருளியோனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; சிவனுடைய செம்மை பயப்பன வாகிய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; அன்பிலே நிலைபெற்ற மாசில்லாதவனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; மயா மலத்தினுலே உண்டாகிய பிறப்பின் வேரை அறுப்பவனுகிய மன்னவ னுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக; புகழ் நிரம்பிய திருப்பெருந் துறையிலே வீற்றிருந்த தேவனுடைய திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக் காப்பன வாகுக. நுகர்ந்தறியாத பேரின்பத்தை அளித்தருளும் (முத்தியருளும்) மலையை உடையவன் (திருவடிகள்) நம் மைப் பேணிக் காப்பனவாகுக எ—று.

வி—ரை:— ஈசன் = எப்பொருளையுமாள்வோன். அவ னுல் அளிக்கப்படுவது ஐசுவரியம் எனப்படும்.

ஐசுவரியம்=சம்பத்து. ஈண்டு வீடு பேருகிய சம்பத்தை யுணர்த்திற்று. அது திருவடி யென்க.

இறைவன் ஆசானுக வந்தருளியது கண்டு "எந்தை" யென்றனர். எல்லார்க்கும் தந்தையும் எனக்கெந்தையு மாவோன் என்க. எனவே தமக்கொரு தாயுமுள்ளாள் என்றவாறுமாயிற்று. தந்தை செல்வம் தனயற்குரிய தாதல் கருதி இங்ஙனம் கூறினர். "தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள்" (தொல். பொருள். கற். 6.) என்பது தொல்காப்பியம். ஒத்தல் என்றமையால் ஒவ்வாமையும் உடன் பெற்றும். இயல்பாகவே மலத்துடனியைந்தும், அவனருளால் அறுக் கப்பட்டு அவனுடன் இயைந்தும் வருதலுடைமையும் கொள்க.

தேசம்=மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்பன. உலகிலே இத்தகைய இடங்களிலே இறைவன் விளங்கி வருகின்ரு ஞதலின், அன்னவை யெல்லாம் விளக்கமுடையன வாயின.

சிவம் என்பதற்குச் சாந்தம், மங்கலம், இன்பம் எனப் பல பொருள்களுள்ளன. எனவே தன்னைச் சார்ந் தார்க்கு ஆறுதலும் மங்கலமும் ஆனந்தமும் அளித்தருளு வோன், சிவன் எனப் பெயர் பெற்ருன் என்க. அவ னடியே விகாரமற்ற நிலையை அளித்தருளுமென்பது தோன்றச் "சிவன் சேவடி" என்றனர். "சிவன் சேவடி போற்றி" என்றது சிவாயநம என்னும் திருவைந்தெழுத் தைக் குறிக்கும். அடியவருள்ளத்திலே பள்ளிகொள்வோ ஞதலிற் சிவன் எனப்பட்டான் எனவும் வடமொழிச் சான்ருேர் இப்பெயர்க்குப் பொருள் விரிப்பவாதலின், முதற்கண் அவனருளால் அவன்தாள் வணங்கலும், அவ் வணக்கப் பயிற்சியால் ஆசான் எதிர்வந்து உள்ளத்தே காட்ட, அவன் திருவடியை உள்ளத்துட் கண்டு களித் தலும் மரபாகலின், முதற்கண் "நமச்சிவாய" என்றும், ஈண்டுச் "சிவாயநம" என்றும் அருளிச்செய்தார் என்க.

அச்சிவன் மாசற்ற தூயன். நிமலன் = அழுக்கற்ற வன். அவன் தானும் இயல்பாகவே மாசற்றிருந்தவாறே தன்னை நினைப்பாருடைய மன மாசுகளையும் அறுத்துத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளும் இயல்பினன். "அழுக் ககன்றாய் போற்றி - எங்கள் அழுக்கறுப்பாய் போற்றி" என லளிதா சகத்திர நாமத்துள்ளும் வந்தன. "பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்" என்பர் திருவள்ளுவரும். தன் னைப்போலவே தமரையும் ஆக்கவல்லவன் என்க.

மாயை, தன்பால் மயங்கிய உயிர்களைச் செவ்வி பெறத் தெளிவிக்கும். "ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின" எனவும், "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை" எனவும் அடிகள் கூறுவர். மாயை = தன்மயமாக்குவது.

"நோய் வேரோடிற்று" என்னும் மரபு பற்றிப் பிறப் பின் வேரறுக்கும் என்றுரைத்தாம். களைதற்கருமை குறித்து "அறுத்து" என்றும், பிறப்பறுத்து வாழ்விக் கும் அரசாட்சி அவனதாகலின் "மன்னன்" என்றும் கூறினர்.

தெய்வம் என்றது திரிந்து பால்தோன்ற நின்றது.

ஆர்தல் = நுகர்தல். ஆராத = நுகர்ந்தறியாத. நுகர்ந் தறிந்த இன்பம் சிற்றின்பம். நுகர்ந்தறியாத இன்பம் பேரின்பம். முன்னும் பின்னும் துன்பமுடைத்தாய் வரும் இன்பமே யாரும் நுகர்ந்துவருமின்பம். முன்னும்பின்னும் துன்பங்கலவாத இன்பமே நுகர்ந்தறியாத இன்ப மாயிற்று. [ஆரா்த இன்பம் = கோணுத போகம். (திருமந். 1610.)]

அதனையருள்வது அவனமரும் மலையென்க. "மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய் - நெஞ்சத்து இருளகல வாள்வீசி இன்பமரு முத்தி அருளுமலை என்பதுகாண் ஆய்ந்து" (திருத்தசாங். 5.) எனவும், "இருள் கடிந்தருளிய இன்ப வூர்தி அருளிய பெருமை அருண்மலையாகவும்"

(கீர்த்தி. 123—124.) எனவும் வருவனவற்ருல், இருள் நீக்கி யருளும் அருள்மலை எனவே யுரைக்க. அம்மலையிலிருந்து ஆனந்த ஆறு பாய்கின்றது. அது மலங்கழுவுமியல்பிற்று என்பது தசாங்கத்தானும் உணரப்படும். இனி, இன்ப மருளுமலை யென்றது, அன்பினைந்திணைக்களவு கற்பென்னும் ஒழுக்கத்துக்கு மூலமாகிய புணர்ச்சியைக் குறித்த தெனினும் இழுக்காது.

"மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல ஞகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத்தாக எழில் பெற அணிந்தும்"

(கீர்த்தி. 111—114.)

என்றலின், நேயத்தே நின்ற நிமலன் என்பதற்குக் காதலஞகிக் கழுநீர் மாலை யணிந்து பரிமாவின் மிசைப்பயின்று நின்ற எனப் பொருள் விரித்துக் கொள்க.

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனல்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான் (20)

என்னும் இவ்வடிகளிலே நூல் நுதலிய பொருள் கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— சிவஞகிய அவன் என் சிந்தையுள்ளே நிலைபெற்ற காரணத்தால், அவன் திருவருளினலே அவன் திருவடிகளை வணங்கி, உள்ளம் மகிழவும், முற்செய்த ஊழ்வினை முற்றும் தேய்ந்து போகவும் யான் சிவபுராணத்தை உரைப்பேன் எ—று.

வி—ரை:— "முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்" எனவும், "செல்வர் சிவனடிக்கீழ்" (சிவபுரா. 94.) எனவும் கூறிய அதனலே உரைத்தோனும், அதனைச் சொல்லியோரும் எய்தப்பெறும்பயன் கூறப்பட்டமை காண்க.

(சிவன்) அவன் என்றது, எல்லாங்கடந்து சேணிலத் துள்ளோன், ஆங்கு நின்றும் குருமணியாகி வந்து அருள் செய்தான், அங்ஙனம்செய்தவன் சிவன்என்று தெளிந்த வாறு கூறியதுமாம். யாதானுமோர் தெய்வத்தை வணங் கினும் அத்தெய்வமாகி வருவோனுகிய அவன் சிவனுவான் என்றலுமாம்.

"இசைந்தெழு மன்பில் எழுந்தபடியே
பசைந்தெழு மீசரைப் பாசத்திலேவிச்
சிவந்த குருவந்து சென்னிகை வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்து வந்ததே" (திருமந். 1595.)

என்னுமிதனல், குருவந்து சென்னியிற் கைவைக்க உவந்த அக்குருவின் பாதம் உள்ளத்தே தோன்றப் பெறும் என்னும் உண்மை கண்டு தெளிக. "இதயத்தும் நாட்டத்தும் என்றன் சிரத்தும் பதிவித்தபாதம்" (திருமந். 1596.) என்றலால், திருவடிசென்னியில் வைத்தலையு முணர்க. இன்னும் இந்நூலத்தே திருப்பூவல்லி, சென்னிப் பத்து முதலாயவற்றுள்ளும் காண்க.

"இருள் சேரிரு வினையுஞ் சேரா இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு" (திருக். கட. வாழ்த்.5.) என்பதனை, "முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்" என்பதனேடு ஒப்பிட்டுணர்க. வாசனமலந்தேயத் தேயச் சிந்தைக்கண் மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கும். யான் = இடர்க்கடலுள் விழுந்து அழுந்தற்குக் காரணனுகிய யான்.

இங்ஙனமே தெளிந்து வணங்கி நூலுரைத்தல் வேண்டுமென்பதனை,

"நந்தி இணையடி நான் தலைமேற் கொண்டு
புந்தியினுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தை செய்தாகமம் செப்பலுற்றேனே" (திருமந். 83.)

என்பதும் வலியுறுத்தும்.

கண்ணுதலான் தன்கருணைக்கண் காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி
விண்நிறைந்தும் மண்ணிறைந்தும் மிக்காய்
விளங்கு ஒளியாய்
எண் இறந்து எல்லை இலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன் (25)

என்னு மிவ்வடிகளில் அவையடக்கம் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— *நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபெருமான் (என்பால்) வந்தடைந்து தனது கருணைக்கண்ணால் காட்ட, அவனுடைய நினைவிற் கெட்டாத எழுச்சி மிக்க திருவடிகளை வணங்கியும், வானுலகளவும் நிறைந்தும் - மண்ணுலகளவும் நிறைந்தும் - இவற்றுக்கு அப்பாலும் உப்பாலும் உள்ளவனே, விளங்குகின்ற ஒளி வடிவனே, எண்ணுத் தொகையைக் கடந்து எல்லையின்றி விரிந்தவனே, நின் பெரும் புகழைத் தீவினையுடையேன் புகழ்ந்துரைத்தற் கேற்றவழி யொன்றனையும் அறியேன் எ—று.*

வி—ரை:— *கண்ணுதலான் தனது கருணைக் கண்ணால் எனது அகக்கண்ணைத் திறந்து தன் திருவடிகளை இறைஞ்சுக என்று சுட்டிக்காட்ட என்க. இங்ஙனமே "களிம்பறுத்தான் அருட்கண் விழிப்பித்து"* (திருமந். 114.) *எனத் திருமூல நாயனார் அருளுதலும் காண்க.*

நுதற்கண்ணன் என்னுந் தொடர் கண்ணுதலான் என இடம் மாறி நின்றது. இங்ஙனம் வருதலை இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மரூஉ வென்பர் நச்சினார்க்கினியர். அல்வழியின் பாற்படும்என்பர் நன்னூல் விருத்தியுரையாசிரியர்; வேறுங்கூறுப. கண்ணிற்கணிகலங் கண்ணோட்டமாதலின் கருணைக்கண் எனப்பட்டது. உமையம்மை ஒரு காலத்திலே தமது இருதிருக்கரங்களாலும் இறைவனுடைய இருதிருக்கண்களையும் விளையாட்டு நிமித்தம் புதைத்தருளவும், அதனால் எல்லாவுலகமும் இருள் மூடிற்றாக, அவ்வவ் வுலகத்து உயிர்கள் யாவும் வருந்த

அவற்றின் மேற் கருணை பாலித்துத் தனது நெற்றியங் கண்ணால் சுடரொளி அருளிச்செய்தான் என்பது நெற் றிக்கண் வரலாறு. அக்கருணை கொண்டு "கண்ணுதலான் தன் கருணைக்கண் காட்ட" என்றனர் அடிகள்.

எண்ணுதற் கெட்டா என்றலானே, சொல்லற்கும், காணற்கும், வணங்கற்கும் எட்டாதன என்பது தானே போதரும். ஆதலின், அவையாற்றுதற்கு அவனருள் இன் றியமையாத தொன்ருயிற்றெனக.

வீடுபேற்றை யளித்தற்கு மேலோங்குவிக்கும் திருவடி என்பது தோன்ற "எழிலார்கழல்" என்றனர்.

கழலிறைஞ்சவே கடைக்கணித்தான். அவன் திரு மேனித்திறன் ஈதெனப் புலப்படாவாகலானும், அத்திறன் அறிந்தன்றி, அவனருளாற்றல்கள் புலப்படா ஆகலா னும், அவனது திருமேனியோ விண்ணும், மண்ணும், அப்பாலும், உப்பாலும் நிறைந்தும், எல்லையற்ற பேரொளிப் பிழம்பாகவே யாண்டும் தோற்றப்பெறுத லானும், அப்பேரொளியே தம்மகத்தும் புறத்தும் ஊடுரு வித் தாம் தமதென்னும் பாகுபாடு படுத்தற்கும் அரிய தாக இருத்தலானும், அவ்வுருவத்தைத் தியானியாது விடின், இவ்வுலகமே தோன்றப்பெறுவதன்றி, அவன் திருவுருவம் தோன்றப் பெருமையானும், புகழும் வழி அறியேன் என்று கவன்றுரைத்தனர். "பரத்தை மறைத் தது பார்முதலண்டம் பரத்தில் மறைந்தது பார்முத லண்டம்" என்னும்திருவாக்கும் இதனையே புலப்படுத்தும்

(எழிலார்கழல்) இறைஞ்சியும் என உம்மைவிரிக்க. இறைஞ்சியும் புகழும் வழியறியேன் என்க. அவன் உல குருவத்தில் கழலளவே கண்டு வணங்கற்கு அருள் கிடைத் தது. அதன்மேல் யாதொன்றும் அறிகிலராய்ச், சிவ புராணம் யாங்ஙனம் உரைப்பன் என அடங்கினர். அடிகள் கழல் இறைஞ்சியும் உரைக்கும்வழி அறியாராக, ஏனையோர் உரைக்கும்வழி எவ்வழி யென்க. இஃது ஒரு சாரார் வேண்டும் சிறப்புப் பாயிரமாம்.

இச்சிவபுராணம்உலகோர்மேல்வைத்தகருணைப்பெருக்காலாதலின், தமக்குப் பயன்படக் கூறினார் என்பதிழுக்காம். அடிகள் குருமணியைக் கண்ட உவகையானும், பிரிந்த அவலத்தானும் ஆங்காங்குப் பாடியனவெல்லாம் வீணாகாது, உலகு துய்க்க உதவல் வேண்டும் என்பது இறைவன் திருக்குறிப்பு. இதனை "இருந்துதி யென் வயிற் கொண்டவன்" (திருக்கோவை. 300.) என்றும், "நினைவித்துத் தன்னை யென் நெஞ்சத்திருந்து அம்பலம் புனைவித்த ஈசன்" (ஷ. 140.) என்றும் அடிகள் கூறியவற்றானுமுணர்க.

இனி, "பாடவேண்டும் நான்" (திருச்ச. 100.) எனவும், "சோதியை யாம்பாட" (திருஎம். 1.) எனவும், "சிற்றம்பலம் பாடி" (ஷ. 14.) எனவும், "ஐயாறன் அம்மானைப்பாடி" (திருப்பொற். 1.) எனவும், "குலம்பாடி" (திருத்தெள். 20.) எனவும், "அருள்தாளிணைபாடி" (திருப்பொன்னூசல். 1.) எனவும், "பரமா என்று பாடிப்பாடி" (புணர்ச். 10.) எனவும், பிறவாறும் தாம் இறைவனைப் பாடவேண்டுமென அடிகள் விழைந்தனரேனும், அங்ஙனம் விழைந்தது இறைவன் அருளாலேயே என்னும் உண்மையைக் கண்டார் என்னுமிதற்கு "நாயேனைத் தம்மடிகள் பாடுவித்த நாயகனை" (திருக்கோத். 12.) என்னும் திருப்பாட்டொன்றே சான்று பகரும். திருவாசகத்தைப் பாடியபின்னரும் "இருந்துதி யென்வயிற் கொண்டவன்" எனவும், "நினைவித்துத் தன்னை யென் நெஞ்சத்திருந்து அம்பலம் புனைவித்த ஈசன்" எனவும் கூறுதலின் இவ்வுண்மை நனிவிளங்கும்.

பொல்லாவினையேன் புகழுமாறொன்றறியேன் (25) யான் (20) வாழ்க (1—5) வெல்க (6—10) போற்றி (11—16) (என்று) வணங்கி (18) சொல்லற்கரியானை (92) அல்லற் பிறவி அறுப்பானே(33—91) என்று சொல்லி (92) இளைத்தேன் (31) வீடுற்றேன் (32) ஓவென்று (91) சிவபுராணம் உரைப்பன் (20) (அங்ஙனம்) திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் (93 94) என வினை தொகுத்துவைக்க.

பொல்லா வினையேனும் புகழுமாறொன்றறியேனு மாகிய யான், அவன் சிந்தையுள் நின்றமைதனால் அவ னருளால் இங்ஙனம் அவன் தாள் வணங்கி இங்ஙனம் சிவபுராணம் உரைப்பன் என வினைகளை முறைப்படுத்திக் கொள்க.

புல் ஆகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரம் ஆகிப்
பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யே உன் பொன்அடிகள் கண்டு இன்று
வீடுற்றேன் (30)

என்னுமிவ்வடிகளால், முன்னரே தாம் இறைவனை யுணர்ந்து போற்றுமையால் பிறவியல்லற் பட்டமையும், இதுபோது அவன் தானே வந்து ஆட்கொண்டமையால் எய்திய பேறும் கூறப்படுகின்றன. [இறைவனையுணர்ந்து பேணுதார் அல்லலுற்று ஆற்றுவிடத்து, இறைவன் தானே காட்சி தந்து ஆண்டுகொள்ளுவான் எனினும் அமையும்.]

பொ—ரை:— எம்பெருமானே, புல்லாகியும், பூடாகியும், புழுவாகியும், மரமாகியும், பல்வகைப்பட்ட விலங்குகளாகி யும், பறவைகளாகியும், பாம்புகளாகியும், கற்களாகியும், மனிதராகியும், பேயாகியும், (தேவர் பேய் என்னும் இரு வகைகளும் நீங்கிய பதினறுவகைக்) கணங்களாகியும், வற் கென்ற குணமுடைய அசுரர்களாகியும், முனிவராகியும், தேவராகியும் படைக்கப்பட்டு வாராநின்ற அசையும் பொருள் அசையாப் பொருளாகிய இவற்றுள், எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து அலுத்துப்போனேன்; இன்று உண்மையாகவே உன்னுடைய பொன்போன்ற அடி களைக் கண்டு வீடுபேறுற்றேன் எ—று.

வி—ரை:— புண்ணிய பாவங்களின் இயல்பிற்கேற்ற வாறே ஏறியும் - இறங்கியும் - மாறியும் - திரும்பியும் பிறவி

யெடுக்கப்படுமென்பதே நம் சான்றோர் கொள்கையாத லின், உயிர்த்தோற்ற நூலார் கொள்கையை முதலாகக் கொண்டு உரைநடைப் படுத்துதல் வேண்டாவென்க. ஓரறிவு முதலாக ஆறறிவிறுதியாக அறிவுநிலை கொண்டு உயிர்களைச் சான்றோர் பகுத்திருத்தலின், அப்பகுப்பு முறை கொண்டும் இப்பிறவிகளை எளிதாகப்பகுத்தறிந்து கொள்ளலாமென்க. உயிர்த்தோற்ற நூலார் கொள்கை யும் வேறு, நம் சான்றோர் கொள்கையும் வேறென்று கூறிவிடுக்க.

கல்லாகிய பிறவிக்கு ஓரறிவுமில்லை என்க. "கற் றோன்றி மட்டோன்றாக்காலத்தே" உயிர்கள்எல்லாம்நுகர் தற்கென ஒரு புலனும் பெறாதனவாயிருக்கும். சாபத் தானும் கல்லாதலும் உண்டென்ப. இக்காலத்திலும் மிக்க குளிருடைய நாடுகளுள்ளே ஒவ்வோர் பகுதியுள் மக்கள் கல்வடிவினராக மாறிவிடுகின்றனர் என்றுங் கூறுப.

இஃதிங்ஙனமாக, இக்காலவாராய்ச்சிக்கு ஒத்தன கொள்ளுதலும், ஒவ்வாதன தள்ளுதலும் வேண்டுமென் பாருமுளர். அவர் கூற்றைக் கொள்ளின், அடிகள் கொள் கைகளுள்ளே பலவும் களைதற்கு நேருமாகலின், அன்பிற் குரிய இந்நூலகத்து அத்தகையவாராய்ச்சிகள் வேண்டற் பாலவல்ல.

ஓரறிவுமில்லாத பிறவி முதற்கண்ணும், பிறவியுட் சிறந்த தேவப்பிறவி இறுதியுமாகக் கூறப்பட்டன. தேவரும் பேயும் பதினெண் கணங்களுள்ளே அடங்கு தலின், கணங்கள் என்புழி ஒழிந்த பதினாறுவரையும் கொண்டாம்.

பிறந்திளைத்தேன் என்றதனால், அவ்வப்பிறவிகடோ றும் இறத்தலும், அல்லலுறுதலும் உடன்கொள்ளப் படும். இப்பிறவிகள் ஆற்றற்கரிய துன்பந் தந்தன வாத லின், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் என்றனர்.

"பொன்னினுகும் பொருபடையப்படை தன்னினுகும் தரணி" என, உலகியல் நுகர்வார்க்குப் பொன்னின் இன்றியமையாமையைச்சான்றோர்கூறியவாறேவீட்டியல் நுகர்வார்க்கு, அன்பு பெருக்கி, ஐம்புலன்களை வென்று, வீடாட்சிசெய்து, உவகை பெறுதற்கு இத்திருவடியாகிய பொன் இன்றியமையாதாதலின் "பொன்னடிகள்" என்றும், சிறந்த பொருள்களைக் கண்டவர் தம்பாலுள்ள இழிந்த பொருள்களைக் கைவிடுவாராதலின் "கண்டு வீடுற்றேன்" என்றும், கண்டு தெளிந்தமை தோன்ற "மெய்யே" என்றும் கூறினர்.

தமது துன்பத்தைச் சொல்லாற் கூறி மெய்ப்படுத் தற் கியலாமையின் "மெய்யே" என்றுருமாம். இன்னோரன்னவிடத்து உலகோர் "உன்னாணை" என்பர்.

முன்னர்ப் பொய்யை மெய்யெனப் பற்றியதனுல் வந்த அல்லலை, இப்போது மெய்யை மெய்யாகப் பற்றிய தனுல் அறுத்து, இளைப்பினை நீக்கி, ஆனந்தமெய்தினேன் என்பது இசையெச்சம்.

எம்பெருமானே, இளைத்தேன், வீடுற்றேன் என்று சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் என வினையைத் தொகுத்து வைத்துக்கொள்க.

உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே (35)

என்னும் இவ்வடிகளிலே, எனக்கு எளிவந்தனையேனும் நீ வேதங்கட்கரியை என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— யான் உய்வடையும் வண்ணம் என் நெஞ்சத்துள்ளே ஓம் என்ற மந்திர ஒலிவடிவாய் நின்ற மலக் கட்டில்லாதவனே, எருத்தினைச் செலுத்துவோனே, அறிவுநூல்கள் ஐயனே என ஓலமிடும் வண்ணம் மேலோங்கியும், ஆழத்திற்சென்றும், விரிந்தும் நுட்பமானவனே என்று.

வி—ரை!— எழுத்துக்கள், குறுக்கி நீட்டி உயிர்த்தும், ஒற்றியும், அன்ன பிறவாறு ற்றியும் தோற்றப்பெறுதலின் அவற்றிற்கெல்லாம் வடிவங்களுமுள. ஒலிகளாலேயே காற்று, தீ, நீர், மண் முதலிய அணுக்கள் இயக்கப்படு தலின், அன்னவை யெல்லாம் அவ்வொலி வடிவிற்கேற்ற வாறே உருவம் பெறுகின்றன. உயிர்த்துக் கூற வரும் எழுத்துக்கள் நுண்ணிய வடிவுடையன. அவற்றுள்ளும் மிக நுண்ணியது அகர வுயிரேயாம். அகரம் பிற வெழுத் துக்களால் வேறுபடாது, தான் ஏனையவற்றையெல்லாம் இயக்குந்தன்மைத்தென்பது புலப்பட்டதொன்று. இவ் வகரம் வாயங்காத்தலால் விகாரமின்றி வெளிப்பட்டும், ஏனைய எழுத்துக்களின் முன்னும் பின்னும் நின்றும், அவற்றையெல்லாம் இயக்கும் ஆற்றல் இயல்பாகவே கொண்டது. வாயங்காவாதபோதும் அகத்தே இயல்பாக நிற்பதொன்றும். இவ்வகரம் அண்பல் முதலையும், நா விளிம்பினையும் பற்றி எழும்பின், இகர ஈகார எகர ஏகார உயிர்களாகவும், இதழ்களைக் குவித்துக் கொள்ளு தல் பற்றி எழும்பின், உகர ஊகார ஒகர ஓகார ஔகார உயிர்களாகவும், வெளிப்பட வுயிர்க்காது, அண்ணம் நா பல் இதழ் என்னுமிவைகளை ஏற்றபெற்றி ஒற்றவும் வருடவும் இயைந்தும், கண்ணுற்றடைந்தும் ககரம் முத லிய எழுத்துக்களாகவும் தோன்றும். ஆதலின், இவற் றுக்கெல்லாம் அகரமே விகாரப்படுத்தப் பெறாத மூல காரணமாகவுள்ளதோர் எழுத்தெனத் தெளிந்துகொள்க. அகரம் பிறவற்றை இயக்கப்புகுங்காலத்தே ஊன்றி உயிர்க்கப்படவேண்டுவ தியல்பாகலின், ஆண்டு உகரமும், உயிர்ப்பை வாயின் வழியாக வெளிப்படுத்தாதபோது அவ்வொலி மூக்கின்வழியாகச் செல்லுமாதலின், ஆண்டு மகரமும் தோன்றுதல் நெறியே யாகுமென்க. இங்ஙனம் தோன்றப்பெறும் **அ உ ம்** என்னும் ஒலி ஒன்றனைத் தொழிற்படுத்த முயலுங்காலத்து, அவை அகத்தின் கண்ணே அத்தொழிற்கு முதனிலையாக அமைவனவாம். அவை அகத்துட் பயில்வனவாதலின் "ஔம்" என இசைத்தற்காகாவாய்'ஓம்'எனவே இசைக்குமென்பதைப்

பயிற்சியினாலேனும், வல்லார்வாய்க் கேட்டேனு முணர்க. இவ்வொலியே உயிரையும் உடலையும் ஓம்பிவரும் இயல்பினது. இவ்வோசை குருமுகமாக உபதேசம் பெற்ற அனுபவத்தான் உணரப்படுவதொன்றாகும்.

இறைவன்பால் உபதேசம்பெற்ற அடிகள், அவ்வோசை உள்ளத்துள்ளே தாம் உய்யக் காரணமாகி நின்று, தம்மை ஓம்பிவருதலை அறிந்தவுடன், பிறப்பெடுத்த ஞான்று முதலாகவே அவ்வொலி தமக்குச் செய்த நன்றியைப் போற்றிவராத பாதகத்துக்கிரங்கி "உய்ய வென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய்நின்ற" என மனமுருகிக் கூறினர். மெய்யா = ஒலிவடிவானவனே. ஓங்காரத்துள்ளே அகரமே சிவனாதலின் "ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா" என்றும், தனக்கொருதளையும் இயல்பாகவே இல்லாதிருந்தும், தளையுட்பட்டு வருந்தும் தாமுய்யும்பொருட்டுத் தம்முள் வீற்றிருந்துகொண்டு இயக்குகிறான் என்பது கண்டு "விமலா" என்றும், அறஞ்சான்றார்க்கு அகத்தேயுமன்றிப் புறத்தேயும் புலப்பட்டு அருள்புரியும் இயல்பினன் என்பதைத் தமதனுபவத்தானும் அறிந்துகொண்டாராதலின் "விடைப்பாகா" என்றும், மந்திரவடிவாகிய வேதந் தோன்றுதற்குக் காரணமாக மற்றதன் முன்னர்ச் சென்று எழும்பித் தொழிற்படுவது ஓங்கார ஓசையாதலின், அதன்பின்னர்த் தோன்றும் வேதத்தால் அறியப்படாது ஓங்கியுள்ளவன் என்றும், அவ்வேதவொலியின் முடிவிடத்தும் ஆழ்ந்து போதலின் ஆழ்ந்தவன் என்றும், அவ்வேதவொலிக்குப் பயனாகத் தானே வேறுபட்டு விரிதலின் அகன்றோன் என்றும், அவ்வேதவொலியின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் நுண்ணியனாகத் தோன்றியும் ஒடுங்கியும்நிற்போனாதலின் "நுண்ணியன்" என்றும் கூறினர்.

ஒலியும் பொருளும் ஒன்றென்ப உணர்ந்தோர். தீ எரியும்போது "அர்" என்றாங்கு இசைக்கும் ஒருவகை

ஒலியும், மண்ணுட் "புலபுல" (கறையான் மண்ணையசைக்கும்போது புலபுல) என்றாங்கு இசைக்கும் ஒருவகை ஒலியும் உற்று நோக்கிற் புலனாகும். இவ்வோசைகளின் உண்மைவடிவை முறையே "ரம்" என்றும் "லம்" என்றும் மந்திர சாத்திரங்கள் வகுத்துக் கூறும். இதனால் ஓசைவடிவு பொருள்வடி வென்றுணர்க.

விமலன் = அழுக்கில்லாதவன். **வி** என்பது வடமொழியிலே இன்மைப்பொருள் தருவதோர் உபசருக்கம்.

பாகன் = செலுத்துவோன். அவனது அருமைப்பாடு குறித்து "ஐயா" என்றனர்.

மெய்யா என்பது முதலாக இனிவரும் விளிகளை யெல்லாம், சொல்லற்கரியானை (92) மெய்யா, விமலா, விடைப்பாகா, ஓங்கியோனே, ஆழ்ந்தோனே, அகன்றோனே என்றாங்கு அழைத்து, சொல்லி, திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் என வினையைத் தொகுத்து வைக்க.

வெய்யாய் தணியாய் இயமானனாம் விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போய் அகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் மறக்கருணைகளால் உயிர்கட்கு அழுக்ககற்றி, அறக்கருணைகளால் ஆக்கமளிக்கும் ஆசானாகவும், வினையற்றார்பால் தான் வினையற்றவனாகவும் இருப்பான் என்பது கூறப்படுகிறது.

பொ—ரை:— வெம்மையுடையவனே, குளிர்ச்சியுடையவனே, உயிரானவனாகும் தளையகன்றவனே, பொய்ப்பொருள்கள் யாவும் அகன்றுபோக எழுந்தருளிவந்து மெய்ஞ்ஞானமாகிப் பிறழ்கின்ற மெய்ம்மையாகிய ஒளி விடுகின்றவனே எ—று.

வி—ரை:— பாவஞ்செய்தாரை முனிந்து ஒறுத்து அவர் குற்றம் போக்குதற்கண் வெய்யனாகவும், புண்ணியஞ் செய்தாரை உவந்தருளி ஓம்புதற்கண் தண்ணிய

ஞகவும், அவ்விருசாரார்க்கும் தோன்றப்பெறுதலின், "வெய்யாய் தணியாய்" என்றும், வெய்யனாகி ஒறுத்தலும், தண்ணியனாகி அருளலும், அவ்வவற்றைச்செய்த அவ்வவர் செயலால் அவ்வவரே அவ்வவற்றைப் பெறுகின்றனரே யன்றி, இறைவன் தன்னியல்பாகிய குற்றமற்ற நிலையிலே ஒரு பெற்றியனாகவே இருந்து வருகின்றனன் என்பார் "விமலா" என்றும் கூறினார். வெய்யாய் தணியாய் என்றனுமைப்படுத்திக் கூறிய அதனால் வெம்மை பூணும் போதும் அகத்திலே தண்ணளியுடையன் என்பதும் பெறுதும். வெய்யன் = உருத்திரன். தண்ணியன் = சிவன். நீதிபதி நடுநிலைமை பற்றி ஒரு பெற்றியனாக வீற்றிருக்கவும், கொலை முதலிய குற்றங்களைச் செய்தார்க்குக் கூற்றுவன் போலவும், அவை செய்யாதார்க்கு அருள்தெய்வம் போலவும், அவ்வொருவனே தோற்றம் பெறும் இயல்போடு இதனையும் ஒப்பிட்டுணர்க. மேலும், தூக்குத்தண்டம் விதிக்கும் நீதிபதி கொலைஞன் ஆகாத வாறே, இறைவன் மறத்தொழில் மேற்கொள்ளும்போதும் கொடியோன் எனப்படான். "அல்லவை செய்தார்க் கறங் கூற்றம்" எனச் சான்றோரும் இது கருதியே கூறினார் என்க. "அடித்தடித்து அக்காரமுற்றீற்றிய அற்புத மறியேனே" (அற்புதப். 9.) என்னுமிதனால், முன்னர்த் தம்பால் இறைவன் வெய்யோனாகித் தம்மைக் கயக்கி ஆட்கொண்டதனைப் புகன்றனர். "செல்விக்கனியை" என்றதும் இதனையே குறிக்கும். "எனைக்கயக்கவைத் தடியார் முனேகாட்டினாய்" (திருக்கழுக். 7.) என்னுமிதனையும் ஒப்பிட்டுக்கொள்க. "ஏற்றுவந்தெதிர்தாமரைத் தாளுறுங் கூற்றமன்னதொர் கொள்கை யென் கொள்கையே" (திருச்ச. 45.) என, அடிகளும் இறைவன் வெய்யோனாக வந்து தம்மை ஆட்கொள்ளுதல் வேண்டுமென உடம் பட்டுக் கூறுதலையும் உற்றறிக. முன்னர் விமலா என்றது, அவன் வடிவுத் தூய்மைக்கும், ஈண்டுக் குணத் தூய்மைக் கும் வந்தனவென்க.

இயமானன் = உயிரானவன். மனம் முதலிய கருவி களைக் கொண்டு யாகஞ் செய்விப்போன் என்க.

ஐம்புலன்களின் சேட்டைக்கு உடன்படுதலும், மெய்யன்பின்மையும், முன்பு கைக்கொண்ட அறத்தினை யாதல், பின்னர் இறைவனாற் பெற்றுக்கொண்ட அறத்தினையாதல் துணிந்து ஒழுகாமையும், அன்னபிறவும் பொய்யாயினவாம். அவற்றுளொன்றிருப்பினும், ஏனையவற்றையெல்லாம் அவ்வொன்றே பின்னுந்தோற்றுவிக்குமாதலின் "எல்லாம்" என்றும், இறைவன் தம்பால் எதிர்வருந்தோறும் அப்பொய்யாயின எல்லாம் தம்மையகன்று சென்றுகொண்டிருக்குமென்பார் "போயகல" என்றும், தம்பால் முன்னர்ச் சூழ்ந்து மயக்கிய மயக்கவிருளெல்லாம் பிறழ்ந்து அறிவொளியாகித் திகழ்கின்றன; அத்திகழ்வெல்லாம் இறைவனே ஆவான் என்பதுதோன்ற "மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே" என்றும் கூறினார். ஞானம் சுடர்வடிவாம். மெய்ஞ்ஞானச் சுடரே மெய்ம்மையாகிய சுடராகுமென்க. அஃது என்னுள் மெய்யறிவாகி விளங்குகின்றமெய்ம்மையாகிய சுடரென்க. அதனது கலங்காத தெள்ளிய இயல்புதோன்றப் பின்னரும் மெய்ச்சுடரே என்றனர். மெய்ஞ்ஞானன் = சிவசூரியன்.

எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே (40)

என்னுமிவ்வடிகளினாலே, அச்சத்தினாலும், அன்பினாலும் திருந்துதற்கரிய தமக்கும் இன்பமூட்டியிருந்தனன் என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— எந்த அறிவுமில்லாதேனுக்கும் இன்பமூட்டுதலிற் பெருமை பெற்றவனே, அறியாமையை ஒழியச்செய்யும் நல்லறிவானவனே எ—று.

வி—ரை:— எஞ்ஞானமும் எனவும், இல்லாதேற்கும் எனவும் உம்மைகள் விரிக்க. சித்தும் சடமுமாய்க் கலந்த பொருள்களுள்ளே இது சித்து, இது சடம் என்றும், இவற்றது இயல்புகள் இவை யிவை என்றும், இவ்வியல்பானே பற்றற்குரியது இது, விடுதற்குரியது இது

என்றும், பற்றற்குரியதைப் பற்றும் நெறி இது வென்றும், இன்ன பிறவாறும் அறிதற்குரிய அறிவுகளுள்ளே யாதொன்றனையும் அறியேன் என்பார் "எஞ்ஞானம் இல்லாதேன்" என்றும், ஊணாகவும் - உடையாகவும் - அணியாகவும் - கலவியாகவும் - விநோதமாகவும் - கலையாகவும் அமைந்தனவற்றால் வரும் இன்பம்யாவும் இறைவன் மயமாகியும், அஃதுணரார்க்கு அவையவையே யாகியும் தோன்றப்பெறுதலின் "எஞ்ஞானமில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே" என்றும், [ஆசிரியன் விநோதமாக உவகையூட்டு முகத்தானே நுவலும் சிறப்புத் தோன்றக் கூறியவாறுமாம்.] எல்லாவுயிரும் நாளடைவிற் செவ்வி பெற்று இறுதியில் பேரின்ப மெய்துதல் ஒருதலையாகலானும், அவற்றினகத்தே தோன்றாத் துணையாக இறைவன் வீற்றிருந்துகொண்டு, தன்னை விடுத்து நுகர்வனவற்றை முனிவித்துத், தன்னையடைந்து ஆனந்தங் கொள்ளச்செய்வது, அவற்கு இயல்பாக அமைந்த அருட்டிறனாகலான் "அஞ்ஞானந்தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே" என்றும் கூறினர்.

**ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் தொழும்பின்**

என்னுமிவ்வடிகளால், ஐந்தொழிலியற்றும் ஆற்றல் சான்ற இறைவன், தம்மையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி ஆட்கொண்ட இனிய எளிய அரிய திறன் கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— படைக்கப்படுதலும், யாதானுமொரு கால அளவாக நிலைபெறுத்தப்படுதலும், ஒடுக்கப்படுதலும் ஆகிய இவை இல்லாதவனே, எல்லா உலகங்களையும் படைப்போனே, நிலைபெறச் செய்வோனே, ஒடுக்குவோனே, அருள்பாலிக்கின்றவனே, என்னை (இந் நிலவுலகத்தின்கண்) போக்கியவனே, நின் திருவடித் தொண்டில் ஈடுபடும்படி செய்பவனே எ—று.

வி—ரை:— ஆக்கப்படுதல் முதலிய மூன்றும் இல்லாத வனாகலின், அவனே படைப்பு முதலியவற்றுக்கெல்லாம் மூலகாரணனாவான் என்க. க்ஷேத்திர கணிதம் கற்றற்குரிய நேரிணைக்கோடுகள் (சமாந்தர ரேகைகள்) யாண்டும் தம்முள் இணையா என்றாங்குச் சில கோள்களை உடன்பட்டாரே அந்நூலைக் கற்றற்குரியாராவர். உடன்படாதார் உரியராகார். தான் ஒரு காரணத்தான் ஆக்கப்படாதது எதுவோ அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதிகாரணமாகும். சீட்டு விளையாட்டிலே அரசனுக்கு மூன்று தொகையும், அரசிக்கு இரண்டு தொகையும் என்றவாறு, ஒரு காரணமும் இல்லாததொரு மதிப்பிட்டுக்கொண்ட பின்னர், அம் மதிப்பே அவ் விளையாட்டயர்வோர்க்கெல்லாம் காரணப்பட்டு நிற்றலும், ஈண்டு உற்று நோக்குந் தகையதாம். இங்ஙனம் காரணமற்றிருத்தலே மூலகாரணத்திற்கு ஒருண்மை நிலைக்களனாகும். என்னை, எல்லாவற்றையும் படைத்து, நிலைக்கவைத்து, ஒடுக்கும் இறைவனைப் படைப்பதும், நிலைபெறுத்துவதும், ஒடுக்குவதுமாகிய செயல்களை நிகழ்த்தும் பிறிதொரு பொருள் இல்லையாம் என்பது. "முதல் வித்தினை" (சென்னி. **10.**) என்பர் பின்னும். இங்ஙனமே எல்லாவித அளவைகட்கும் காரணமாகிய சிற்றளவிற்கும் ஒரு காரணமுமில்லாமையுமுணர்க.

ஆக்கமென்பது மற்றொன்றினால் ஆக்கப்படுவது. அது முதலும், ஒடுக்கப்படுவது இறுதியுமாக நிற்றலின், அவற்றைக்கொண்டு அலகிட நின்றதை "அளவு" என்றனர். ஆக்கப்பட்ட பொருள் சிறிது நிலைத்தபின்பே அழிவுறுதலின், ஆக்க இறுதிகளைக்கொண்டே உணர்தற்பாலதாகிய காத்தலை இடையே வைத்தனர். காக்கப்பட்ட கால அளவையின் தொடக்கமே ஆக்கமும், அதன் முடிவெல்லையே ஒடுக்கமுந் தோன்றவைத்தலின், காத்தலுக்கு அளவெனப் பெயரிட்டனர் என்க.

மறைத்தலையும்-வீடருள்தலையும் பொதுப்பட "அருள் தருதலில் அடக்கினர். செவ்விபெற்ற உயிர்கட்கு ஞானம்

வாயிலாக வீட்டின்பத்தையும், அது பெறாத உயிர்கட்கு மயக்கத்தின் வாயிலாக உலக நுகர்ச்சியையும் கொடுத்தருளுதலினென்க.

என்னைப் போக்குவாய்=அடியேனை நிலத்திலே பிறவியெடுக்குமாறு போக்குவாய். இதனை "நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப் பெய்து" (அதிசயப். 8.) என்பதனானும், "மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின் சீர் மறப்பித்து இங்கு ஊனே புகவென்றனை நூக்கி உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய்" (குழைத்த. 4.) என்பதனானும் உணர்க. பின்னர் அடிகளை ஆட்கொண்டருளியதை இம்மேற்கோள்களானும், பிறவற்றானும் உணர்க. இங்ஙனம் இறைவன் தன்பால் நின்று தம்மை நீக்கியதை முனிந்தும், இகழ்ந்தும், பின்னர்த் தெளிந்து உவந்தும் வந்துளார் என்பதை, நீத்தல் 48, 49, 50ஆம் திருப்பாடல்களானும், குழைத்தபத்து 7, 8, 9ஆம் திருப்பாடல்களானும், அன்னபிறவற்றானு முணர்க.

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று
பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான் (45)

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் புலனறிவுக்கு மப்பாற்பட்டவனாக இருந்தும், மெய்யன்பர் சிந்தனையிலே இனிமைபெற வீற்றிருந்துகொண்டு, அவர் தம் பிறவியை அறுப்பான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

[எல்லாவுயிர்களும் பிறவியறுக்க வேண்டி அவ்வவற்றின் இதயந்தோறும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பதும் பொருந்தும்.]

பொ—ரை:— (பருப்பொருட்டாகிய பூவிலே நுண்பொருட்டாகிய) நாற்றம் போன்ற அணுவின் அணுவாகியிருப்பவனே, சேய்மைப்பட்டவனே, அணுமைப்பட்

டிருப்பவனே, சொல்லையும் மனதையும் கடந்துநின்ற மறைப்பொருளானவனே, அடியவர்கள் சிந்தனையிலே, கறக்கப்பெற்ற பாலில், சருக்கரையுடன் நெய்யும் கலக்கப் பெற்றால் (உளதாகிய கலவை நாவிற்கு இனிமை பயந் தாற்) போல இன்பமூறுமாறு நிலைபெற்று, அவரெடுத்த பிறவியை அதன் வேருட்பட வேரறுக்கிவரும் எங்கள் பிரானுயுள்ளவனே எ—று.

வி—ரை:— பொருளின் தன்மையாய் ஆங்கு அணு வின் அணுவாய் இருப்பவன் என்பது தோன்ற "நாற் றத்தின் நேரியாய்" என்றும், அதனின் வேறுபட்டு உயிர் கட்குச் சேய்மையிலும் அண்மையிலும் நிற்பவனுதலின் "சேயாய் நணியானே" என்றும், அவனது இத்தகைய நிலைகள் சொல்லுதற்கும் நினைத்தற்கும் அரியனவா மென்பார் "மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே" என்றும், கறந்த பாலகத்தே சருக்கரையும் நெய்யும் ஒன் ருகிக் கலந்திருப்ப, அதனைப் பருகுவார்க்கு இனிமை பயந்தாற்போல, மெய்யன்பர் சிந்தனையுட் கலந்து ஒன் ருகி இனிமை செய்துவருவான்; மற்றதனுல் அவரது பிறவிநோயை வேரறுக்கி நலன்செய்யும் பெருமானுவான்; அவன் எங்கள் பெருமான் என்பார் "கறந்தபால்.......... எங்கள் பெருமான்" என்றும் கூறினர். நோயுடையாரை நலியாது நோய்நீக்கியாளும் மருத்துவன் (வைத்தியனுதன்) என்பது இதனுல் சேர்ந்த பொருளென்க. இதுகொண்டே "திருவாசகமென்னும் தேன்" என்பதன் பொருளையும் உணர்க.

மாற்றம்=புகழ்ந்து பாடும் பாக்கள். ஈண்டாகு பெய ரென்க. திருவாசகம் என்பதுபோல. அவன் சிறப்பினைப் பாடப்புகுந்தால், ஆங்கு ஒரு சொல்லேனும் வந்துதவாது எனப் பொருள் கொள்ளினும் கொள்க. அங்ஙனம் வராதது கொண்டு அவனுருவையும் திறனையும் சிந்திக்கப் புகினும், அது சிந்தைக்கட் பயின்றிலது எனலுமாம். "மனவாசகங் கடந்தான்" (உயிருண். 3.) என்று கூறுவர் பின்னும். இங்ஙனமுள்ளவனை வாழ்த்துவது எங்ஙன

மென, திருச்சதகம் 15ஆம் 76ஆம் திருப்பாடல்களாலும், அன்னபிறவற்றாலும் அடிகள் வெளியிடுதல் காண்க. ஆங்காங்கு உள்ளான்போல இலனாதல் கண்டு இங்ஙனம் கூறினார். ஆங்காங்குப் பயின்றுகொண்டே ஆங்காங்கு ஒளிப்பது இயல்பென்றலைத் திருவண்டப்பகுதி 126ஆம் அடி முதலியவற்றானும், அன்னபிறவற்றானு முணர்க.

பிறந்த பிறப்பு = தன்னைக் காணற்கெனப் பிறந் திறந்து வந்த பிறப்பு. கரும்பின் கோதினை வேறுபடுத்தே அதன் சாறு கொள்ளப்படுதல்போலப் பிறவியை அறுத்தே முத்தியளித்தல் வேண்டுமாகலின், இறைவனைக் கண்டெய்துதற்குக் காரணமாகிய இந்தப் பிறப்பினையும் அறுத்தல் வேண்டுமென்பார், பொதுப்படப் பிறந்த பிறப்பென்றனர்.

பால், ஆனந்தமேற்றும் இறைவனை வேறுபாடில் லாது அமர்ந்திருக்கச் செய்யும் உள்ளத்தியானம். நெய், வீடுபேறு. பால் புளிப்பேறின் தன்னைப் பருகுவார்க்கு நோய் வருவிக்கும். அதேபோல் உள்ளத்தில் உலக நுகர்ச்சிகளைப் பற்றிய சிந்தனை ஏறின் அல்லலுண் டாகும். உள்ளந் தூயதல்லாவிடத்து இறைவன் சிறவாது நிற்பன். எனவே, அன்பு தோன்றியபோதே தன்னை இறைவனுக்கு உரிமையாக்குதல் வேண்டுமென்பது குறிப்பாயிற்று.

அடியார்க்கு நணியனாகியும், இரண்டற்றவனாகியும் இறைவன் வீற்றிருப்பான் என்க.

நாற்றம் ஞாலத்திற்குரியது. அவனது புரத்தலும் நோன்மையும் (பொறையும்) அஞ்ஞாலத்துள்ளும், மென் மையும் மணமும் நுண்மையும் பூவினுள்ளும் நுட்பமாய்ப் புலப்படும். ஆதலின் நாற்றமென்றதை, ஞாலத்துள்ளே, கொன்றை செங்கழுநீர் தாமரை முதலாய இறைவ னணிந்துகொள்ளும் பூவின் நாற்றத்துக்கே ஆக்கிக் கொள்க. அதன்கண்ணே இறைவன் நாற்றமும் வண்மை

யும் உள்ளன. இவற்றால், நெஞ்சத்தைப் பூவாக்கி அவனைத் தியானித்தால், அவனது புரத்தலும் நோன்மையும் வண்மையும் வண்ணமும் நாற்றமும் புலனாமென்றும், மறையோன் என்றமையால், மறை ஒலிவடிவிற்று; அதற்கிடம் ஆகாயம்; ஆகாயமே அவனுருவையும் ஒலியையும் புலப்படுத்துமென்றும், "சேயாய் நணியாய்" என்றமையால், தோற்றுமுறையும் ஒடுக்குமுறையுமாகிய (பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி) இரண்டும் பெறப்பட்டன; அவை காற்றின்கண் காணப்படுதலின், பிராணாயாமம் செய்து வருதலால் அத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் பெறப்படுமென்றும், கறந்தபால் என்றமைகொண்டு, அவனை மாரியாகப்பாவிப்பின், அவனது சுரத்தலும் வண்மையும் பெறப்படுமென்றும், முன்னர் அழிப்பாய் என்றமையால், அழித்தற்கண் வெகுளித்தீ வடிவினனாக இருப்பானாதலின், ஆங்கு வீரனாகி விளக்கம் பெறுவன்; அவனை ஞாயிறாகப் பாவனை செய்யின், அதன்கண் அவனது வெம்மையும் விளக்கமும் காட்சிதருமென்றும், அருள் தருவாய் என்றமையால், அவன் இன்பஞ்செய்யும் திங்களோடு ஒப்பாவான் என்றல் பொருந்தும்; பொருந்தவே அவனை அதுவாகப் பாவனை செய்யின் அவனது தண்மையும் சாயலும் புலனாகுமென்றும், "தேனூறி நின்று" என்றதன்கண் ஊறி என்ற இலேசானே நீரும், அவனை அதுவாகப் பாவனை செய்யின் அவனது தோற்றமும், அகலமும் பெறப்படுமென்றும் விரிக்க. இவற்றையெல்லாம்,

"நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள
நின் தண்மையும் சாயலும் திங்களுள
நின் சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள
நின் புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள
நின் நாற்றமும் வண்மையும் பூவையுள
நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரினுள
நின் உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்துள
நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள"

(பரிபா. 4. 25—32.) என்னுமிவ் வடிகளிற் கண்டுகொள்க,

இன்னுமிதனனே, இயற்கைப் பொருள்களிலே பொலிவுற்று விளங்கிய வனப்பிலீடுபட்டுத் தம்மைமறந்து ஆங்காங்குத் தம்மின் மேற்பட்ட ஆற்றல் அறிவு என்ப வற்றைக் கண்டும், அவற்றிற்குரிய ஒரு முதற்பொருளை உணரப் புகுந்தும், அங்ஙனம் புகுந்து ஆராயும்வழி, அம் முதற்பொருள் எல்லாவுலகையும் உயிரையும் தனது திரு மேனியாகக் கொண்டதென்னும் உணர்ச்சிமேலிட்டும், அம்மேலீட்டினலே எல்லாப் பொருள்மேலும் அன்பு செய்து, தம்மையே பேணிவருவதை ஒழித்து எல்லாவற் றையும் பேணிவருதலை மேற்கொண்டும், அங்ஙனம் பேணற்குரிய உறுப்புகட்கெல்லாம் முதலாகிய இறை யைத் தமது அகமானது காணல்வேண்டும்! அளவளா வுதல் வேண்டும்! அறிவுரை கேட்டல் வேண்டும்! வணங் கல் வேண்டுமென்றுங்கு வேணவா மேலிட்டும், மன வாசகங் கடந்ததாய் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாலாய் நிற் கின்ற அதனைப் பெற்று நுகர்தற்கியலாமையால் இன்ன லுற்றும், திகைத்தும், ஆடியும், பாடியும், அலறியும், உலறியும், பித்தேறியும் உழலுங்காலத்தே, அப்பேரன் புச் செவ்விகண்டு இறைவன் அருள்செய்ய, அவனருளால் அவன்தாள் கண்டு வணங்கியும், இத்துணைச் செவ்வி பெற்றும் ஞானநங்கைவரப் பெறுமையின், அதனைப் பெறுதற்குரிய குருவினை, இறைவன் அருள் காட்டக் கண்டு, அளவளாவிக் குறையிரந்து, அவன் தீக்கை செய் யப் பெற்றும், அவ்வாற்றனே தமதுள்ளத்தே நீங்காது திருவடி வீற்றிருப்பப் புறத்திலே அவன் திருமேனியைப் பூசித்து என்புருகிக் கட்டுவிட்டு, அன்பு நிரம்பி, அருள் மயமாகி அமைதிபெற்றும், அவ்வமைதியாகிய ஞான ஆனந்தத்தை விட்டு நீங்காராய் அதிலே நிலைபெற்றும் வந்த சான்றோர் திறனை, இதுகாறும் அடிகள் எடுத் துரைத்த வரலாறுகளின்மூலம் ஒருவாறுணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும்.

அங்ஙனம் அகத்தும் புறத்தும் வெளிப்பட்ட இறை வனை உருவஞ்செய்து பூசித்தும், அகத்திலே சிந்தனை

செய்து நிறுத்தியும், உலகெலாமுய்யுந் திறம்பெறத் திருக் கோயில்களையும், அங்ஙனம் வெளிவந்த இறைன் திரு வுருவங்களையும், ஆங்காங்கு அமைத்தும், அவனருளால் திருவருட்பாக்களை யாத்தும் சகுணபாவனை செய்து வாரா நின்ற உண்மையும் இதனல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

நிறங்கள் ஓரைந்து உடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை (50)

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்ருல் கட்டிப்
புறம் தோல் போர்த்து எங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலன் ஐந்தும வஞ்சனையைச் செய்ய (55)
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள்ளுருகும்
நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலம்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் (60)
தாயிற் சிறந்த தயாஆன தத்துவனே

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவன் தன்மாட்டன் பற்றுத் தங்நலங்கருதி ஏத்துவார்க்குக் கரந்திருத்தலும், தன்மேல் மெய்யன்புடையராய் அழைப்பார்க்கு எளிதில் வந்தருளிப்புரத்தலும் மரபாக வுடையனுயினும், அன்பு சிறிதும் இல்லாத என்னைத் தாய்போல்அன்புசெய்தாண் டான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

போ—ரை:— பூதங்களைத் திருமேனியாகக் கொண் டருளியவனே, தேவர்கள் துதிக்க அவர் காணுதவாறு மறைந்திருந்தவனே, எங்கள் பெருமானே, அழுக்கற்ற வனே, கொடிய வினையுடையேனுகிய என்னையும், அக் கொடுவினையேனது அறிவு மறையும்படி மூடியுள்ள

மயக்குந் தன்மை கொண்ட ஆணவ இருளையும், நல்வினைகள் தீவினைகள் என்று சொல்லப்படும் அறுத்தற்கு மரியவான கயிறுகளாற் கட்டி, புறத்தே தோலாற் போர்த்து, (அகத்தே) எங்கும் புழுக்களும் மாசுகளும் நிரம்பி, (அவற்றின்கண் வீறுவனவாய) அழுக்குகள் வடியும் ஒன்பது வாயில்களையுடைய உடம்பினை, மயங்குமாறு ஐந்து புலன்களும் வஞ்சனை புரியவேண்டி (என்னுடன்) மாறுபட்டுவரும் மனத்தால், நின்பால் ஒன்றுபட்டு மேலாதற்குரிய மெய்யன்புடையேனாகிக் கண் கசிந்து உள்ளமுருகும் நன்மையில்லாத சிறுமையுடையேனுக்குக் கொடுத்தருளி, இந்நிலவுலகத்திலே எழுந்தருளிவந்து, நின் நீண்ட கழலணிந்த திருவடிகளைக் காட்டி, நாயினுங் கடைப்பட்டுக் கிடந்த அடியேனாகிய எனக்குத் தாயினும் மேம்பட்ட கருணையைச் செய்கின்ற கருணைவடிவான மெய்யனே எ—று.

வி—ரை:— ஐந்நிறம் = ஐம் பூதங்களுக்குரிய நிறம். அவை நிலத்திற்குப் பொன்மையும், நீருக்கு வெண்மையும், நெருப்புக்குச் செம்மையும், காற்றுக்குக் கருமையும், வானுக்குப் புகையுமாம். வேறுங் கூறுவர்.

மாய இருள் = மயக்கும் இருள். இருள் = ஆணவம். குற்றம் புரிந்த உயிர் சிறைப்பட்டு மாசு நீங்கும்பொருட்டன்றே தனுகரண புவன போகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன? அவற்றைப் பயன்பெறச் செய்யாமையின், அவ்வாணவம் மாயவிருள் எனப்பட்டது.

இறைவன் ஓரியக்கனாகி அவதரித்தருளியிருக்கும் நிலையை வானவர் அறிந்திலர் என்பது, கேநோபநிஷத்துள்ளே கூறப்பட்டது. அவர் அறியாமை இன்னும்பல.

(அன்புநலமற்ற சிறியேற்கு) கயிற்றாற் கட்டிக் கோத்து மூடிச்சோரும் குடிலையை நல்கி, வந்தருளி, காட்டி, ஆன தத்துவன் என்க. பேரன்பு நலத்தையும் நல்கினான் என்பது தானே போதரும்.

பதவி வேட்கையால் மயங்கி ஆணவம்மிக்கார் தாமே தெளியுங்காறும் இறைவன் அவர் தம்வயமே வாழ்ந்து வர விட்டுவிடுவன் என்பதற்கு "விண்ணோர்களேத்த மறைந்திருந்தாய்" என்பதும், செருக்கற்ற காலத்துத் தாயாகிப் புரந்தருள்வான் என்பதற்கு "மலங்க............ தத்துவனே" என்பதும் ஏற்ற சான்றுகளாம்.

உயிர்க்கிழவன் தன்பால் மேவிய ஆணவ இருளைப் போக்குதற்கு, அவ்வாணவமுட்படத் தானும் அறம்பாவங்களாற் கட்டுப்பாடு செய்யப்பெற்று, அவற்றை ஆக்குதற்குரிய உடம்போடு பொருத்தப்பெற்றான் என்க. முதல்வனாகிய உயிர்க்கிழவன் ஈடேறுதல் கருதியே, அறம் பாவம் உடல் மனம் பொறிகள் என்னுமிவையெல்லாம் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இவற்றின் நடுவணதாகிய மனம் உயிரொடு மாறுபட்டு ஆணவத்தொடு சார்ந்து கொள்ளுதலால், பொறிகள் உடல் முதலியவெல்லாம் மாறுபட்டு நிற்ப, சிற்றறிவினனாகிய உயிர்க்கிழவன், இவ்வனைத்தையும் பெற்றுவைத்தும் பெறாதவனேயாகிப் பயன் வற்றுகிறான். விலங்குதல்=மாறுபடுதல். "விலங்காதல் ஆதலினால் விலங்கினேன்" (கம்பரா. சடாயு. **22.**) என்பதுங் காண்க.

புழுக்களும் மாசுகளும் நிரம்புங்காறும் அவை வடிதற்குரிய வாய் திறவாதிருக்கும் இயல்பு கருதிப் "புழுவழுக்குமூடி" என்றனர். மலம் நீர் முதலியவற்றை வேண்டும்போது அடக்குதற்கும் வெளிப்படுத்தற்குமுரிய வாயில் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

ஆணவ இருளால் உண்டாவது பாவம்; அதனை அறுப்பது அறம். அவ்விரண்டும் உயிரைப்பிணித்தலாற் கயிறாக உருவகஞ்செய்தனர். பாவப்பிணிப்பற்றபோதே அறப்பிணிப்பும் தானே அற்றுப்போகும் என்க. அதன்மேற் செய்யப்படுவன பயன் கருதாதனவாதலின், அவற்றால் வரும் நன்மையும் தீமையும், முறையே உலகில் வாழும் நல்லோரையும் தீயோரையும் சாருமாகலின்,

செய்தாரைப் பற்று வென்க. இங்கிலே இருவினையொப் பெனப்படும்.

எளியேன் அறம் மறம் என்பவற்றைப் பயின்று, அறஞ்செய்தலில் விருப்பும் மறஞ்செய்தலில் வெறுப்பு முடையேனாகி, அறத்தை மேற்கொண்டு மறத்தை விலக்கித் தன்னையே பற்றாகப் பற்றி, அந்நல்வினை தீவினைகளை ஒத்த பண்பினவாக்கிக் குரு தரிசனம் பெற்றுத் தன் திருவடிக் காட்சி பெற்று, ஆனந்தத்தில் மூழ்கி வாழ்தல் வேண்டுமென்னும் கருணைமேலீட்டால், தனு கரண புவன போகங்களை உளவாக்கித் தந்த நன்றி போற்றாதும், ஆணவ இருளை வேரறுத்தற்கென எனக்கருளிய மன முதலாய படையுறுப்புக்களையும் அரண்களையும் கொண்டு, அவ்விருளை எதிர்த்தழித்தற்கு மாறாக, அதனுக்கே அப் படைகள் முதலாயவற்றை ஒப்படைத்து அவற்றால் அலைக்கப்பெற்றும், ஆனந்தமடைதற்குரிய யான், அதற்கு மாறாய இன்னலுற்றுழன்றும், எனக்குமட்டு மன்றி என்னையுண்டானுக்கும் கொடியோனாகி இருந்து வரும் என் இழிதகமை கண்டு என்மேற் கழிபேரிரக்கங் கொண்டு, தன்மேற் கசிந்துருகும் உள்ளத்தை உதவிக் குருவாகிவந்து, திருவடிக்காட்சியளித்துக் கட்டறுத்து ஆனந்தமளித்தான். யான் இறைவனுக்கிழைத்த இக் குறைகளுள்ளே, கோடியில் ஒரு பங்களவினதாகிய குறையை இவ்வுலகத்தார்க்குச் செய்திருப்பேனேல், எனக்கவர் எத்துணைத் தீங்கு செய்திருப்பர்? ஆதலின் ஆண்டவனே, நீயே தூயன் என்பதுபட "விமலன்" என்றும், அவனே உண்மையாகிய பெரியோனாவான்; அவனையே யாம் பெரியோனாகக் கொள்வேம் என்பது கருதி "எம்பெருமான்" என்றும் அவனை அழைத்தனர்.

மலமாசுகளைப் பொறுது குழந்தையைத் தூய்மை செய்தும், அதன் நிலையறிந்து பாலூட்டியும், அதன்வாழ் வொன்றனுக்கே வாழ்ந்தும் வருதலாகிய செயலுடையாள் தாய் ஆகையால், அவள்போற் சிறந்த கருணையுடையவன்

இறைவன் என்றபடி. இனி, அறிவாற்றல் இல்லாத தாயினும், அவை தம்மையுடைய இறையன்பு அவளன்பினும் மேற்பட்டதொன்றும் என உறழ்ந்து கூறினும் கூறிக்கொள்க.

மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேன்ஆர் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப் (65)
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவுஇலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்துள் ஒளிக்கும ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே

இதுமுதலாகத் தமக்கும் தம்போன்றார்க்கும் அருளிச்செய்துவரும் இறைவன் அருட்டிரு விளையாடல்கள் கூறப்படுகின்றன.

பொ—ரை:— குறைவுபாடில்லாத ஒளி விரியப்பெற்ற பூப்போன்ற ஒளியுருவனே, பலதலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவனே, இனிமை நிறைந்த பிறவிமருந்தானவனே, சிவபுரிக்கரசனே, பாசமாகிய புல்லுருவியின் பற்றை வேரறுத்து (உயிராகிய பயன் மரத்தை) வளர்த்துவரும் பெருமையுடையோனே, அன்பினால் அருள்செய்து நெஞ்சத்தே கிடந்த வஞ்சனைகள் கேடடையும்வண்ணம் (வற்றுதலோட்டம்) நிலைபெற்ற பெருமைத்தாகிய கருணை வெள்ளத்தையுடைய பேராறென்னும் பெயர் பெற்றவனே, தெவிட்டாத இன்னமுதே, அளவற்ற பெருமையுடையவனே, ஆராய்தலில்லாதவருடைய உள்ளத்திலே ஒளித்திருக்கும் ஒளிவடிவானவனே, என்னை நீராக உருகும்படி செய்து என்னுயிர்க்குயிராக நின்றவனே எ—று.

வி—ரை:— குற்றமற்ற ஒளி மலரப்பெற்ற மலரென்க. இல்பொருளுவமம். சோதியுடன் நாற்றமுமுடைய மலருமாம். அவ்வழியும் மாசுதீர்ந்த மலரென்க.

"என்றும் புலராது யாணர்நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்க்—
குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போல்"

(திருவள்ளுவ மாலை. 3.) என்னுமிதனானும் அது தெளியப்படும். மலர்க்குச் சோதியுண்மை "செந்தாமரைக் காடனைய மேனித் தனிச்சுடரே" (திருச்ச. 26.) எனவும், „சுனைக்குள் விளைமலர்ச் சோதியினானை" (திருமந். 2667.) எனவும் வருவனவற்றானுமுணர்க.

இலிங்கம் முதலாய திருமேனிகள், தியானத்தின்கண் எழுந்தருளப்பெறும் அவதாரத் திருமேனிகள், தீர்த்தம், தலம், கோயில், ஒளி முதலாயவற்றை உடையானாதலின் பொதுப்படத் "தேசன்" என்றனர். ஒளியுடையான் என்றுரைத்தல் பொருந்துமேனும், அது முன்னரே பெறப்பட்டதாகலின், பின்னருங் கொள்ளல் சிறப்பின்றென்க. ஆதலின், பல தலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவன் எனப் பொருள்கொண்டாம். மேலும், சிவபுரனே என்றமைக்கேற்ப, மண்ணுலகிலே தில்லை முதலாய திருக்கோயில்சான்ற திவ்விய தேசங்களைக் குறிக்கவேண்டியது இன்றியமையாததொன்றாதலும் ஓர்க.

தேனாரமுது = உண்டற்கினியமருந்து. ஆராவமுது = உண்டியாகவு முண்ணற்குரியதும், உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாததுமாகிய ஊண். "அம்ருதம்" என்னும் வடசொல் திரிந்து அமுதம் என்றாயது. இறைவன் பிறவி நோயை நீக்குதற்கண்ணும், நீக்கியபின்னர் நுகர்ச்சிக் கண்ணும் இனிமைசெய்தலின் "அமுதன்" எனப்பட்டான்.

பாசம்என்பது, கட்டுவதற்குரியகயிற்றினையும், சேர்ப்பதற்குரிய பிசின் முதலியவற்றையும் குறிப்பதொரு வடசொல். அது "பச்" என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. பச் = கட்டு, சேர், பொருத்து. "பயினொடு சேர்த்தியநல்"

என்றார் அகத்தினும். அறியாமை என்னும் பொருளில் ஈண்டு அது குறித்து நின்றது.

இறைவனடியைச் சேர்தற்கென இயல்பாகவே அவன்பால் வைத்தற்குரியதாக உயிர்கள் மாட்டமைந்த அன்பு, அறியாமையால் மனைவிமக்கள் உடம்பு முதலாய தமர்மேலும், ஏனைய பொருள்கள் மேலும் செலுத்தப் பட்டு வருதலின், அவ்வறியாமையை நீக்கி, தன்மேல் அன்பு செய்யுமாறு அருள்செய்தலின், "நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெட - பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்குமாரியன்" என்றனர்.

"பற்றறுத்து"என்பதற்கேற்ப,பாசத்தைப்புல்லுருவி யாகவும், உயிரைப் பயன் மரமாகவும் உருவகித்தாம். அவைக்கேற்ப ஆரியனைப் பயிரோம்பும் உழவனாகக் கொள்க. ஆரியன் = பெரியோன்.

பெயர் எனற்பாலது பேர் என்றாயது. என்றது நிலை மாறுபடாமையை. அதாவது எஞ்ஞான்றும் வெள்ளம் வற்றப் பெறாமை என்க.

பெம்மான் என்பது, பெருமையென்னும் பண்பினடி யாகப் பிறந்ததொரு பெயர். சுடராகவும், தேசனாகவும், பெருங் கருணைப்பேராறாகவும், இருவகை அமுதமாகவும் இருந்துவரும் பெருமை அளவிடற்கரியதாகலின் "அள விலாப் பெம்மான்" எனப்பட்டான்.

ஓராதார் = அறிவில்லாதவர். ஆணவத்தால் மறைக் கப்பட்டமையின், அறிவிருந்தும் ஓராராயினர் என்க. ஓர்தல் = ஆராய்ந்துணர்தல்.

எமக்கு உடலும், கரணங்களும், உலகும், நுகர்ச்சியும் என்னுமிவையெல்லாம், எவனால் ஏன் வந்துற்றன? என ஓர்ந்துணராதவர்பாற் புலப்படாது, அவையவையாகவே மறைந்து இறைவன் இருத்தலின், அவனை அவர் அறியா ராகலால் "ஒளிக்குமொளியானே" என்றனர். குருடர் முன் ஒளியிருந்தும் பயன்படாவாறே ஓராதார்க்கு அவ்

(அறி) வொளியும் பயன்படாதென்க. அவர் தன்னை உணருங்காறும் மற்று அவர்தம் உள்ளத்திலே ஒளிந்திருக்கும் ஒளியானவன் என்க. அவன் ஒளியாகலின் அவர் இருளாயினர்.

உருக்குண்ட பொருளும், உருக்கிய நெருப்பும் வேறு வேறாகாது ஒன்றுகலந்தவாறே, தாமும் இறைவனும் ஒன்றுகலந்தமை குறித்தனர். நீராய் உருக்கி என்பதனால், தம்மியல்பு கல்போன்றதெனக் குறித்தனர். லோகம் எனக் கொள்ளினு மிழுக்காது. செம்பு முதலாயவற்றை உருக்கி நினைத்த நினைத்த உருவங்களை ஆக்கிக்கொள்ளுமாறே, இறைவனும் உயிர்களைத் தனக்குத் தேவையான உருவங்களாகச் சமைத்துக்கொண்டான் என்க; உருக்குதலளவிற் கொள்ளின் பெரும்பயன் இல்லையாகலின்.

உயிர்க்குரிய இன்பம் இறைவனாலருளப்படுதலின், "என்னாருயிராய் நின்றான்" என்றனர். எனவே அவன் உயிராய காலைத் தாமுடலாயினர் என்று குறித்தமை பெற்றாம்.

இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே (70)
அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்இருளே தோன்றாப்பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தைபெருமானே

என்னுமிவ்வடிகளால், எல்லாமாயல்லவுமாய் நின்ற இறைவன், தம்மை வலித்திழுத்தாட்கொண்டான் என்பது கூறப்படுகின்றது.

பொ—ரை:— இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதவனே, அவற்றை உடையவனே, அன்பர்களுக்கு அன்பு செய்பவனே, எல்லாப் பொருள்களுமாகி அவ்வனைத்துமல்லவாயும் ஆகும் ஒளிவடிவனே, செறிந்த இருள் வடிவனே, தோன்றாத பெருமையுடையவனே, மூலகாரணனே, முடி

வும் நடுவுமாகியவனே, அம்மூன்றுமல்லாதவனே, என்னை வலிந்திழுத் தாட்கொண்ட எந்தையாகிய பெருமானே எ—று.

வி—ரை:— இயல்பாகவே விருப்பு வெறுப்பில்லாதவனாகலின், அவை காரணமாக வரும் இன்ப துன்பங்களும் இலவாயின. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" என்பது தமிழ்மறை.

இங்ஙனம் அமைந்தவனேனும் கருணையே உருவாகக் கொண்டானாதலின், அடியவர்பொருட்டு அவ்விரண்டும் உள்ளவன் என்பார் "உள்ளானே" என்றும், ஓர்ந்தவருள்ளத்திலே இன்பமாகவும், ஓராதவர் உள்ளத்திலே துன்பமாகவும் அமைந்துவருதலால், அங்ஙனம் அவர் இன்புறுதலும் துன்புறுதலும், இறைவனைக் காணப் பெற்றமையானும் பெறாமையானும் நிகழ்வனவாதலின், காரியத்தைக் காரணமாக்கி "உள்ளான்" என்றும், அவ்வின்ப துன்பங்கள் அவனுக்குரியனவல்ல ஆதலின் "இல்லானே" என்றும் உபசரித்தும், உண்மையுரைத்தும் போந்தனரென்க.

இன்பதுன்பங்களும், சோதியும் இருளும், அன்னபிறவும் தத்தமை நோக்கும் வழித் தாந்தாமேயாகவும், அவனை நோக்கும் வழி மற்றவையெல்லாம் அவன் வடிவங்களாகவும் தோன்றப்பெறுதலின், அங்ஙனமெல்லாம் அடங்கக் கூறினர்.

இனி, எல்லார் உள்ளத்துள்ளும் இறைவன் உளனாதலானும், பிறவற்றானும், அவ்வுயிர்ப் பன்மைக்குள்ள இன்ப துன்பங்கள் இறைவற்கு முளவாகுமென உபசார வழக்கான் உரைத்தாருமாம். இன்னும் "ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி" என்னுமிதனானும், இல்லாற்கு என்புழி இன்பதுன்பங்களில்லாதவனாகவும், ஆயிரம் திருநாமம் என்புழி, அவையுள்ளானாகவும் கொள்ளப்படும். "தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரினுமன்ப" (திருச்ச. 69) என்றலும் காண்க.

எல்லாப்பொருளுமாயசோதி; அவை நீயல்லை எனப் படும் சோதி என்க. யாதானுமொன்றனைச் சுட்டி, ஈதல் லன் என்புழி, ஏனையவையாவன் என்பது பட்டவிடத்து, யாவையுமாய், அங்ஙனம் ஆயபொருளனைத்தும் அல்லன் என ஓதுக்கப்பட்டவிடத்து, அல்லையுமாம் சோதியனே என்றனரென்க. எல்லாப் பொருளுமாகியும், அவை யெல்லாம் நீயல்லை எனப்படுகின்றவன் என்க. இறைவன் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஊடுருவிக் கலந்து செல்லும் ஒளி வடிவினனாதலின், பொதுஅறிவான் நோக்குழி, அவ்வவை போலவும், சிறப்பறிவான் நோக்குழி, அவை யல்லனுமாகி நிற்குமியல்பினன் எனக் கொள்க.

அங்ஙனம் யாவையுமாகிய அவ்வொளி, அவையெல் லாங்கடந்து அப்பாற் சேறலின், காண்பார் அறிவு மழுங்க, அஃது இருளாகித்துன்னுதலின் "துன்னிருளே" என்றனர். "பொருளா எனைப் புகுந்தாண்டு புரந்தரன் மால் அயன்பால் இருளாய் இருக்கும் ஒளி நின்ற சிற்றம் பலம்" (திருக்கோ. 73.) என்பதுங் காண்க.

தோன்றுமாறு காட்டிப் பின் இருளாய் மயக்கு தலின், "தோன்றாப் பெருமையனே" என்றார். அத்தகைய னேனும். தம்மை ஈர்த்தாட்கொண்ட எளியோன் என் னுங் குறிப்புங் கொள்ளப்படும்; குரவனாக எளிவந்து காட்சி கொடுத்து மாட்சிபெறச் செய்தானாகலின் என்க.

எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்தே தோன்றுதலின் "ஆதியனே" என்றும், ["முதற்சோதியை முக்கண்ணப் பனை முதல்வித்தினை" (சென்னி. 10.) என்றுகூறுவதுங் காண்க.] தன்னில் தோன்றிய பொருள்கள் வளருந் தோறும், அழியுந்தோறும், இறைவனும் அழிபவன் போன்றும், வளர்பவன் போன்றும் தோன்றப்பெறுவத னால் "அந்தம் நடுவாகி" என்றும், ஆதிகாரணனேயன்றித் தனக்கென ஒரு தோற்றமுமில்லாதவனாகலானும், உண் மையில் அப்பொருள்களே அழிவாக்கங்களைப் பெற்று வருதலினாலும் "அல்லானே" என்றும் கூறினர்.

அறிவுறுத்தலை ஏற்றுக்கொள்ளும் செவ்வியின்மை தோன்ற "ஈர்த்து" என்றனர். செவ்வி பெறுவதன் முன்னரும் பின்னரும் ஆங்காங்குக் காட்சி கொடுத்தாள்வது இறைவற்கு மரபாகுமென்பதும் ஈண்டுப் பெற்றாம்.

தமக்குக் குரவனென்பார் "எந்தை" என்றும், யாவர்க்குந் தேர்வரிய பெருமையுடையோனாதலின் "பெருமான்" என்றும் கூறினரென்க.

ஆணைமீறி அல்லனவே செய்துவரினும், நன் மக்கட்கு நல்லனவே பேணிப் புரிந்துவரும் பேரன்பின் நிலையை இறைவனிடத்தே கண்டு "தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனே" என, குற்றமெல்லாங் குணமெனக் கருதி அன்புமிக்காளாய்த் தன் மகனை ஒறுத்தடக்க வல்லளல்லாத் தாயின் நிலையை முன்னும், அதன்மேல் ஆசானாகி அறிவுறுத்தியமை கண்டு, ஆரியனே என, இயல்பின் வேறுபட்ட மாணவனை ஏற்றுக்கொள்ளா ஆசான் இயல்பினை இடைக்கண்ணும், ஆசானே தந்தையாகலின் "எந்தை" எனத் தனயனைக் குற்றங்கண்டுழி ஒறுத்தடக்கவல்ல தந்தையின் இயல்பினைப் பின்னுமாகக் கூறியவாறு.

காமத்திற்கிடனாய ஒருத்தி, தன்மேற் காமங்கொண்ட ஒருவனை நோக்கி "நீ நின் தாயின் இதயத்தைத் துணித்துக் கொடுவந்து எனக்குக் கொடுப்பின் நின்னைப் புணர்வல்" என்றதும், அவனும் அவ்வாறே அதனை அறுத்துக் கொண்டுவரும் வழிக்கண், கல்லாலுறுத்துண்டு சிறிது தடைப்பட்டு நிற்றலும், அதனையுணர்ந்த அவ் இதயம் "மகனே, பைய நடந்துசெல்" என்று கூறியதென, பிரன்சுநாட்டுப் பெரும் பாவலன் ஒருவன் பாடிய பாட்டும் தாயின் பேரன்புத் திறனை இனிது புலப்படுத்தாநிற்கும்.

கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார்தங் கருத்தின் (75)

**நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
காக்கும் எங்காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்று இன்ப வெள்ளமே அத்தாமிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சுடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்
வாய்** (80)

**மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத்தெளிவே என் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே**

என்னுமிவ்வடிகளால், இறைவனது அருமையும், தூய்மையும், அவனைத் தெளிதற்குரிய முறைமையும், தமது அடிமையும் ஆதியன, தந் திருவுளத்துட்பட்டு ஆனந்தமூட்டுதல் புலப்படுத்தப் படுகின்றன.

பொ—ரை:— கூர்மைசெய்யப்பெற்ற மெய்யறிவினாலே (பேதமறக் கருதிக்) கொண்டு உணர்கின்றவர் தம் கருத்தின் கண்ணேயுள்ள (பிறராலே) மதித்தற்கரிய கருத்துப் பொருளே, நுண்மைப்பட நுணுக்குவதற்கரிய நுண்ணுணர்வுப் பொருளே, போதலும் வருதலும் சேர்தலுமாகிய தொழிற்பாடுகட்குட்படாத கலப்பற்றவனே, காத்துவரும் எங்காவலாளனே, காணுதற்கரிய பெரிய ஒளியுருவனே, இன்பமாகிய ஆற்றுவெள்ளமே, அப்பனே, எஞ்சியதாயும், நிலைபெற்ற விளக்கத்தினையுடைய கதிரொளியாயும், எவருமுணர்ந்து சொல்லாத அத்துணை நுண்ணிய உணர்வாயும் (இருந்து) மாறுபட்டுக்கொண்டே வரும் இவ்வுலகத்துள், வெவ்வேறாய் எண்ணும் ஐயங்களின் முடிவிடத்து ஒருதலைப்பட வந்து அறிவாகும் அறிவுள்ளவனே, அறிவைத் தெளிவிக்கும் தெளிவுப் பொருளே, என் சிந்தனை ஊற்றுள் உண்டான உண்ணத்தெவிட்டாத அமுதமே என்னை அடிமையாக உடையவனே எ—று.

வி—ரை:— கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார்தங் கருத்தின் நோக்கே; (பிறர்) நோக்கரிய நோக்கே என்றுரைத்தலுமாம். தங்கருத்தின் என்றது உபசாரம்;

அறிவும் அறியப்படு பொருளும் தாமும் வேறற நிற்றலே உண்மையாதலின். "உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்" (திருக்கோ. 9.) என்றதற்கு ஒருகால் தன்னையுணர்ந்தவர்களுக்குப் பின் உணர்தற்குக் கருவியாகிய சித்த விருத்தியும் ஒடுங்குதலான் மீட்டும் உணர்வரியோன் எனவும், தவத்தாலும் தியானத்தாலும் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவர்க்கும் உணர்வரியோன் எனவும் உரைப்பர் பேராசிரியர்.

ஏனைய பொருள்களையெல்லாம் நுணுக்கி நுணுக்கி இறுதியிற் காணுங்கால் இறைவன் தோன்றுவன். அந்த நுண்ணிய ஞானமயனை இறைவனை மேலும் நுணுக்கி அணுச்செய்து காணற்கியலாதென்பார் "நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே" என்றும், எங்கும் அவன் பரந்து இடையீடற்றிருத்தலின், போதல், வருதல், புணர்தல், பிரிதல் என்னுஞ் செயல்கள் அவனுக்கில்லை என்பார் "போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலா" என்றும், அத்தகையோன் அறத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டுளான் என்பார் ',புண்ணியனே" என்றும், யாண்டும் அவனுடைய காவலேயன்றிப் பிறிதொரு காவலுமில்லை, காப்போனுமில்லை யாதலின் "காக்குமெங் காவலனே" என்றும், எல்லாப் பொருள்களிலும் கரந்துநின்று எல்லாவற்றையும் காத்துவருதலின் "காண்பரிய பேரொளி" என்றும், வன்பாலெல்லாம் மென்பாலாக மலைநீர் யாறாகி ஆங்காங்கே பாய்ந்து நலன் செய்யுமாறே, தம்மைத்தாமே உணர்ந்து எய்தும் ஆற்றலற்றார்க்கெல்லாம் ஆங்காங்கு அவ்வவர் இன்பமுடையன வெனக் கருதித்துய்க்குங்கால், அவ்வவை இன்னலுடையன என அறிவித்தும், தானே அவர் முன்னர்ச் சென்றும், அருள்வெள்ளத்தை நுகரச் செய்தலின், "ஆற்றின்ப வெள்ளமே" என்றும், கவலையறுத்த புதுமைசான்ற அவ்வெள்ளத்திலே தோய்ந்தும், பயிர் விளைத்துப் பயன் எய்தியும் வருங்காலத்தே, இளைப்பாறிவரும்போது தானாகவே அம்மா அப்பா என்றுரைப்

பது இயல்பாகலின், "அத்தா" என்றும், எல்லாந் தன்னகத்துள் ஒடுங்கவும் தானே மற்றொன்றனுள் ஒடுங்காது மிருத்தலின் "மிக்குஆய்" என்றும், எல்லாப் பொருள்களிலுமுள்ள ஒளியே மற்று அவற்றைப் பிறர்க்குப் புலப்படச் செய்தலின் "தோற்றச் சுடரொளியாய்" என்றும், அவ்வொளியை நுகரும் பொறியும், அதற்கு முதலாகிய உயிரும் ஆகியும், அவ் வுயிரறிவினுள்ளும் நுண்ணறிவாகியும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பார் "சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்" என்றும், பொன், நிலம், ஆணுக்குப் பெண், பெண்ணுக்கு ஆண், மக்கள், பெற்றோர், உடன் பிறப்பாளர் ஆதியவற்றால் இன்பமுண்டென்று ஆங்காங்குப் புக்கு நோக்கும்போது அவற்றால் துன்பமே விளைதலின், அவற்றை எல்லாம் படிப்படியே அல்ல அல்ல என ஒதுக்கி, இறுதியில் மெய்யன்பனாகிய இறைவனையே அடைந்து நுகர்தலின் "மாற்றமாம்...........தேற்றனே" என்றும், சேறு முதலியன நீக்கிக் கண் திறக்கப்பட்ட ஊற்றின்கண் ஊறும் நீர், தூயதாய், இனியதாய், தெவிட்டாததாய் இருக்குமாறே மலம் நீங்கிய உள்ளத்திலூறும் அன்பு நீரும், மாசற்றதாய், இனியதாய், தெவிட்டாததாய் இருக்குமென்பார் "சிந்தனையுள் ஊற்றான உண்ணாரமுதே" என்றும், உண்மையறிவுமயமாகி நிற்பவன் அவனேயென்று யாம் தெளியுமாறு தேற்றற்கும், தானே அஃதென்று தெளிந்து கோடற்கும் உரியவன் அவன் என்பார் "உடையான்" என்றும் உரைத்தனர்.

சேறு முதலியவற்றோடு கலந்து ஊறிய நீர் நஞ்சமாகி உண்போரைக் கொல்லும். அங்ஙனமே மாசுகலந்த உள்ளத்திலூறும் நீராகிய நினைவுகள் பிறவிக் கடலுள் அழுத்தி அல்லற்படுத்துமென்க. தமது சிந்தைக்கண் மாசுடன் பட்டெழுந்த நினைவு நீரருந்தியமையால், தமக்குண்டாகிய துன்பத்தையும், அதனால் அதன்மேல் எழுந்த வெறுப்பினையும், அம்மாசற்ற நினைவு நீரருந்திய

மையால் தமக்குண்டாகிய இன்பத்தையும், அதனால் அதன்மேலெழுந்த விழைவினையும் ஈண்டுப் புலப்படுத்தினார் என்க.

கூர்த்த = கூர்மை செய்யப்பட்ட. நுணுக்கஅரிய = நுண்ணிய அணுக்களாகச் செய்துகொள்ளற்கரிய. மாற்றம் = மாறுபட்ட நிலை. புண்ணியம் = நலச்செயல் (இன்பச் செயல்) எனப்படுவதோர் வடசொல். புண்ணியன் என்பது நன்மையையே திருமேனியாகக்கொண்டவன் எனப் பொருள்படும். சிவன், சங்கரன் என்பனவும் அப்பொருள் பட வந்தன.

வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள் கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்று என்று (85)
போற்றிப் புகழ்ந்து இருந்து பொய்கெட்டு மெய் யானார்
மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டு அழிக்க வல்லானே
நள் இருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே
தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே (90)
அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று
சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவன் அடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து (95)

இவ்வடிகளால், தன்னடிப்பற்றுடையார்க்கு, அவர் மீண்டும் இங்கு வருவதற்கேதுவாகிய உடம்பின் மூலத் தொடர்புகளை அறுக்க வல்லவனே என்றும், பிறவாறும் இதுகாறுங் கூறிய சிவபுராணப் பாயிரத் திருப் பாட்டானது, தம்முடைய குறைவுகளையும், இறைவன் நிறைவுகளையும், அவன் திருவடிக்கீழ் எடுத்துச் சொல்லிப் பாடிய திருவாசகப் பாட்டின் பொருளைத் தாம் உணர்ந்து,

பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லிவருமவர், சிவபுரத்தில் சிவனுடைய திருவடிக்கீழ்ச் சென்று நிலைபெற்றவராவர் என்பதுணர்த்திற்று என்கின்றது. [உரைப்பயனும், உடம்படு புணர்த்தலால் கேட்போர் பயனும் உடன் கூறப்பட்டவாறுமாயிற்று.]

பொ—ரை:— அடிமைத்திறனுக்காகாது வேறுபடுதற்கென வேறுபட்ட திரிபினையுடைய ஊன் முதலாகிய கட்டுக்களோடு கூடிய இச் சிறிய வீடாகிய உடம்பின் கண்ணே சிறைப்பட்டு அதனுள்ளே கட்டுண்டு கிடத்தலை இனிப் பொறுக்கமாட்டேன், எம் தலைவனே, அரனே, ஓ என்றலறி வழிபட்டுப் பாடி அந்நிலையிலே இருந்து அறியாமை நீங்கப்பெற்று மெய்யறிவுப் பொருளாகிய நின்னைச் சேர்ந்தவர்கள், திரும்பவும் தம் பழைய வாசனையால் இவ்வுலகின்கண் வந்து, வினைகளை இயற்றிப் பிறவியிற்சாராவண்ணம், கள்ளத்தொழில் பூண்ட ஐம்புலன்களுக்கும் இடமான உடற்கட்டினையவிழ்த்து அவரை விடுவிக்க வல்லவனே, நள்ளிருளிலே நடனம் பயின்றாடும் தலைவனே, தில்லையுள்ளே கூத்தாடும் கூத்தனே, தெற்கண்ணுள்ள பாண்டியநாட்டை யுடையவனே, அல்லல் தரும் பிறவிக்கட்டினை அறுத்து உயிர்களைச் சிறைவீடு செய்பவனே, ஓவென்றலறிச் சொல்லாற்சொல்லித்தெளிவித்தற்கு ஒண்ணாதானை, (இங்ஙனம்) சொல்லி அழைத்து அவனது திருவடியின்கீழ்ப் பகுதிக்குச் சொல்லிய இப் பாட்டின் பொருளை, தம்மனத்தாலுணர்ந்து, உணர்ந்ததனைப் பிறருணர எடுத்துரைக்க வல்லார், தம்மைப் பலரும் வணங்கித் துதிக்க முதற்கண் சிவபுரத்தின் கண்ணே செல்வாராகி, பின்னர் ஆங்கு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுடைய வீடுபேறாகிய அடிநிழற்கண் சென்று நிலைபெறுவர் எ—று.

வி—ரை:— ஒன்றாகிய திரிபும் வேறாகிய திரிபும் எனத் திரிபுகள் இருகூறுடையன. அவற்றுள் வேற்றுவிகாரம் என்பது வேறாகிய திரிபு. ஒன்றாகிய திரிபென்றதனை,

"பப்பற வீட்டிருந்துணரு நின்னடியார் பந்தனை வந்தறுத்தார் அவர் பலரும் மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத்தியல்பின் வணங்குகின்றார் அணங்கின் மணவாளா" (திருப்பள்ளி. 6.) என்னுமிதனலறிக. வேறுகிய திரிபினை,

"நீக்கி முன்னெனைத் தன்னெடு நிலாவகை குரம்பை
யிற் புகப்பெய்து
நோக்கி "நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து நுக
மின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத்துகளறுத் தெழுதரு
சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி ஆண்டுதன் அடியரிற்கூட்டிய அதிசயம் கண்
டாமே" (அதிச. 8.)

என்னுமித் திருப்பாட்டானுமுணர்க.

அரன் என்பது, பாவத்தைக் கெடுப்பவன் என்னும் பொருளைத்தரும் வடசொல்.

ஓவென்று = ஓவென்றலறி. இங்ஙனமாதலை "ஓவெனக்கிளக்கும் கால முதல்வனை" (பரி. 3. அடி. 61.) என்னுமிதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையானுமுணர்க.

இக்குரம்பையை ஒழித்து, உனக்கு அடிமைசெய்தற்கேற்றதாய பிறப்பினைத் தந்தால் ஆற்றுவேன் என்பது குறிப்பு. இதனை, "நின் திருவடிக் காம்பவமே யருளுகண்டாய் அடியேற்கெம் பரம்பரனே" (திருச்ச. 5.) என்பதும் வலியுறுத்தும். வேற்றுவிகார விடக்குடம்பினுட் கிடப்ப ஆற்றேன் என்றதனல் யாக்கை நிலையாமையும், அதன் காரணமாக இளமை செல்வம் என்னுமிவற்றின் நிலையாமைகளும் உணர்ந்துகொண்டாராகலின், அவ்வாக்கையை வெறுத்து வேற்றுவிகார விடக்குடம்பென்றும், கிடப்ப ஆற்றேன் என்றும், தமது துறவுத்தூய்மை தோன்ற "ஐயா அரனே ஓ என்று போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து" (ஐயா இங்கு வந்தென் பாவத்தை அழிப்பாய்) என்றுங் கூறினர்.

தமது பற்றற அவனைப் பற்றியபோதே அவனும் காட்சிதந்தருளினன் என்பதுதோன்றப்'போற்றிப்புகழ்ந் திருந்து' என்றும், போற்றுதலும் புகழ்தலும் ஆற்றுங் காலத்தே, அங்ஙனமாற்றுவார்தம் உடலெல்லாம் உள்ள மெல்லாம் ஆனந்த ஊற்றெடுப்ப, அப்போதவர் தம் முடம்பை வெறுப்பது நிகழாதாதலின் "இருந்து" என் றும், அங்ஙனமவர் சிவப்பணி மேலிட்டினால் பொய்யறிவு போக மெய்யறிவு மேலிட்டு வரப்பெறுவர்; அங்ஙனம் பெற்றாரைப் பிறவிக்கேதுவாகிய வினைக்கண் சார விடாது, அவர்தம் கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழித் தருளுவான் ஆதலின் "கட்டழிக்க வல்லானே" என்றும் கூறினார்.

"பொய்யாவது மறுபிறப்பும், இருவினைப்பயனும், கடவுளும், மற்றும் இத்தன்மையவும் இல்லெனச் சொல் லும் மயக்க நூல்வழக்குகளை மெய்யெனத் துணிதல்" (திருக்கு. 351. உரை) என்பர் பரிமேலழகர். இதனை விபரீத உணர்வென்பர் வடநூலார். இதனாற் பிறவி உளதாகும். இவ்வுணர்வு கெடுதற்குப் பற்றற்றானைப் பற்றியவழியே வழியாம். அப்பற்றும் துறவாகிய காரணவகையால் உளதாகும்; அத்துறவும் புறமாகிய செல்வத்தின் கண் ணும் அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணும் உளதாம் பேற் றினை அவற்றது நிலையாமை நோக்கி விடுதலால் உளதா கும். இன்னவற்றையெல்லாம் ஆங்காங்கே பரிமேலழகர் உரைத்த உரையானு முணர்க.

மெய்யானார் = மெய்ப்பொருளாகியசிவத்தினைத்தாமே யாகப் பாவனைசெய்து, அப்பயிற்சியால் பிறப்பறும் பெற்றியர்.

குரம்பை = சிறுவீடு. "கொள்ளிலைக் குரம்பையின்" என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டுங்காண்க. அஃதவர்க்குப் பொருந்தாது என்பதுதோன்றக் "கள்ளப்புலக்குரம்பை' என்றனர்.

காவலாக வைக்கப்பட்ட புலன்கள் அமையம் நேர்ந்த விடத்து, தமது கரந்து வைத்த செயல்களை வெளிப்

படுத்து, உள்ள முதலே முதல்வன் அறியாது கவர்ந்தும், கொடிய செயல்களைச் செய்யத் தூண்டியும், அன்னபிற வாறு ஆற்றியும், சேர்ந்தாரையலைக்கும் களவுத்தொழில் பூண்டு வஞ்சம் செய்தலின் "கள்ளப்புலம்" என்றனர்.

இருள்நடு எனற்பாலது நள்ளிருள் என்றாயது. எல் லாம் ஒடுக்கப்பெற்ற காலத்தை நள்ளிருள் என்றனர். நள் = நடு. நண் பகல் போலப் பொருள்பட்டு நின்றது.

அவற்றையெல்லாம் படைத்தற் பொருட்டுப் பயின் றாடும் என்க. உயிர்கள் உடலோடும் கருவிகளோடும் இயைந்திருப்பின் அவையும் தொழிலியற்றும். இவனும் அத்துணைப்பயின்றாடலும் வேண்டா. உயிர்களை இயக்கு தற்கு அவற்றின் இதயத்துள்ளும், பூவுலகை இயக்கு தற்கு அதன் இதயமாகிய தில்லையுள்ளும் இருந்து இறை வன் கூத்தாடுவான் என்க. உடல்முதலாயின ஒழிந்த விடத்து, அவை மீண்டும் உளவாதற் பொருட்டும், உயிர் உடலோடியைந்து ஆசைதீர நுகர்தற்பொருட்டும் நள்ளி ருட்கண் பயின்றும், அவ்வுயிர் உடல் முதலியவற்றைப் பெற்று நுகர்ந்து வரும்போது, ஆங்காங்கு நேரும் தளர் வகற்றுதற் பொருட்டு உடம்பின் இதயத்துள்ளும், உலகில் தில்லையுள்ளும் இருந்தும் கூத்தாடுவான் என்க.

திருச்சிற்றம்பலத்துள்ளும் சிந்தையுள்ளும் உறை கின்ற சிவபெருமானாகிய முதல் தலைமகன், அங்கயற் கண்ணியாகிய தலைவியோடும் இல்லறத்தை நடாத்திக் காட்டியும், அவ்வில்லறத்திற்கு இன்றியமையாத களவு கற்பென்னும் இருபகுதித்தாய அகப்பொருள்நூல் அருளிச் செய்தும், தமிழ்மரபே உலகின் மரபாகும் என நிலைநாட்டிய நாடு பாண்டிநாடாதலின், "தென்பாண்டி நாட்டானே'' என்றனர். அங்கு ஆய்ந்த நூலைக் "கூடலி னாய்ந்த ஒண்டீந்தமிழ்" எனக் கோவையார் எட்டாஞ் செய்யுளிற் கூறியுள்ளார் அடிகள். "தண்ணார் தமிழளிக்குந்தண்பாண்டிநாட்டானை" என்பதுங்காண்க. [தண்மை = அகப்பொருளாகிய காதல்; வெம்மை = வீரம்

முதலாய புறப்பொருள். அகத்திற்குத் தண்மையும் புறத்திற்கு வீரமும் இன்றியமையாதன.] ஒண்டீந்தமிழ் = வீட்டிற்கு வழிகாட்டும் ஒள்ளிய அன்புநெறியால் இனிமை பெற்ற அகப்பொருளிலக்கணம். தமிழ் = இலக்கணம்.

சொல்லிய பாட்டென்றது, ஈண்டுத் திருவாசகத்தை என்க. இறைவன் திருவடி நீழலிற் புணர்ந்திருந்து சொல்லிய பாட்டென்க. "எம்பரமா என்று பாடிப்பாடிப் பணிந்து பாதப் பூப்போதணைவது என்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே" (புணர்ச்சி. 10.) என வரும் பகுதியினால், அடிகள் வேணவா, தாம் இறைவன் திருவடியைப் புணர்ந்து ஆங்கிருந்து தலைவன் இழைத்த கொடுமைகள், அருள்கள் என்ற யாவற்றையும் அவன் கேட்பப் பாட்டினால் உணர்த்தி, அவனையும் உருக்கித் தாமும் உருகவேண்டுமென்பதே. இவ்வவாவுடன் இருந்தவர் இறைவனடி புணர்ந்தபின்பு, தாம் பிரிந்திருந்த காலத்தே உண்டான துன்பமெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கூறிய பகுதியே இத்திருவாசகமாதலின் சொல்லிய பாட்டென்பதாயிற்று. மேலே குழைத்த சொல்மாலை என்பர். அதன்பொருள் வகைப்பட்டுப் பலவாறாகக் கிடப்பினும் ஐந்திணை அன்பென்று தொகுத்துணரல் வேண்டுமென்க. அங்ஙனமுணர்ந்தவழி, இத்திருவாசகப் பாமாலையில் பயின்ற பாக்கள் யாவும் ஐந்திணையன்பின் துறைகளாக அமையுமென்க; அடிகள் தலைவியாகவும், ஆண்டான் தலைவனாகவும் சிவபுரத்தில் இருந்தவாறே இருந்து கொண்டே இத்திருவாசகப் பாமாலையைத் தோற்றுவித்தனராகலின் என்பது.

இனி இப்பாட்டின் வினை முடிபு வருமாறு காண்க:—

மிக்காய், விளங்கொளியாய் (23), ...இலாதானே (24) பொல்லா வினையேன், (நின் பெருஞ்சீர்) புகழுமாறொன்றறியேன் (25) யான் (20) சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் (17) வாழ்க (1—5) வெல்க (6—10) போற்றி (11—16) (என்று) அவனருளாலே..............

வணங்கி (18) சொல்லற்கரியானை (92) எம்பெருமான் (31) (என்பதுமுதல்) அல்லற்பிறவி யறுப்பானே (91) (என்ப திறுதியாக) (என்று) சொல்லி (92) (அழைத்து) இளைத் தேன் (31) வீடுற்றேன் (32) (என) சிவபுராணந்தன்னை (19) உரைப்பன் (20) (அங்ஙனம்) திருவடிக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்(92—93)பல்லோ ரும் பணிந்தேத்த (95) சிவபுரத்திற் செல்வர்; சிவனடிக் கீழ் உள்ளார். (94).

இனி, இப்பாட்டு, பன்னிரண்டடிக்கு மேற்பட்டமை யின், வெண்டளைதிரியாது வந்ததேனும், வெள்ளோசை யற்றுக் கலியோசைபெற்று, வெண்பா நடையான் இயன்று வந்தமையின் கலிவெண்பா எனப் பெயர் பெற்றது.

இது, வாழ்த்தியும், வெற்றிகூறியும், போற்றியும், சிவபுராணம் உரைப்பன் என நுதலிப்புகுந்தும், ஒன் றறியேன் என மயங்கியும், அவனது அருளின் திறன் ஆற்றல் அருமை பெருமை எளிமை ஆதியனவற்றை உடம்படு புணர்த்து முகத்தான் சேய்மைப் பாட்டிலும், அணுமைப் பாட்டிலும் விளித்தும், ஓவென்றலறியும், அடங்கியும், தமக்கும் பிறர்க்குமுளதாம் பயன் கூறியும் அடிகள் அருளிச்செய்யச் செல்லாநின்றது. வாழ்த்திலும் போற்றியிலும் தாழ்ந்த ஓசையும், அருளின் திறன் ஆற் றல் அருமை பெருமை என்னுமிவை நுதலியவிடத்து ஓங்கித் தாழ்ந்தசைந்தடங்கும் ஓசையும், எளிமை விளி முதலியன நுதலிவருங் காலத்தே மேலெழுந்திசைக்கும் ஓசையும் பெற்றுவந்தமை இயல்பாகும். இத்தகைய பொருள் நுதலி ஒரு நிகரற்றுத் தாழ்ந்தும், எழுந்தும், அவற்றிடைப்பட்டுச் சுழன்றும் வரும் ஓசை "துள்ள லோசை" எனவும், அது பரவி நடக்கும் பாட்டுக் "கலிப்பாட்டு" எனவும் பெயர் பெறும். இப்பாட்டைப் பயில விருப்புடையார்க்கு, ஏதோ செப்பப் புகுந்தவர், பலதிறப்பட்ட பொருளால் ஓசை வேறுபடப் பாடினராத லின், இது கலிவெண்பா எனப்பட்டது. கலிவெண்பா,

வெண்கலிப்பா என்னுமிரண்டும் ஒக்குமேனும், வெண்பா வோசையற்றுப்போகக் கலியோசை வீறுற்றமையானே, வெண்கலிப்பா என்னாது, கலிவெண்பா எனவே கொள்ளப்பட்டது.

"நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" (திருமந். 95.) என்று அருளிச்செய்தவாறே. அடிகளும் தாம்பெற்ற இன்பத்தை இவ்வுலகுய்யுமாறு பெற்று நுகர இதனை அருளிச்செய்தாரென்க.

சொல்லுவார் சிவபுரஞ் செல்லுவார்; சிவனடிக்கீழ் உள்ளாராவர் எனவே, பொருளுணர்ந்து கேட்போரும், பிறர்க்கு எடுத்துரைத்து அங்ஙனமாவர் என்க.

"நீலாங்க மேனியன் நேரிழையாளொடு - மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின் - சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே" எனத் திருமூலநாயனார் அருளுதல் கொண்டு, இத் திருவாசகப் பாடற்பொருளும், இறைவன் திருநடனத்தியல்பே என்பது கோடும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.